

新世紀

35

tanabe: yelala

YELLOW TANABE PRESENTS

ความ
เต็ม
จาก
ตอนที่
แล้ว

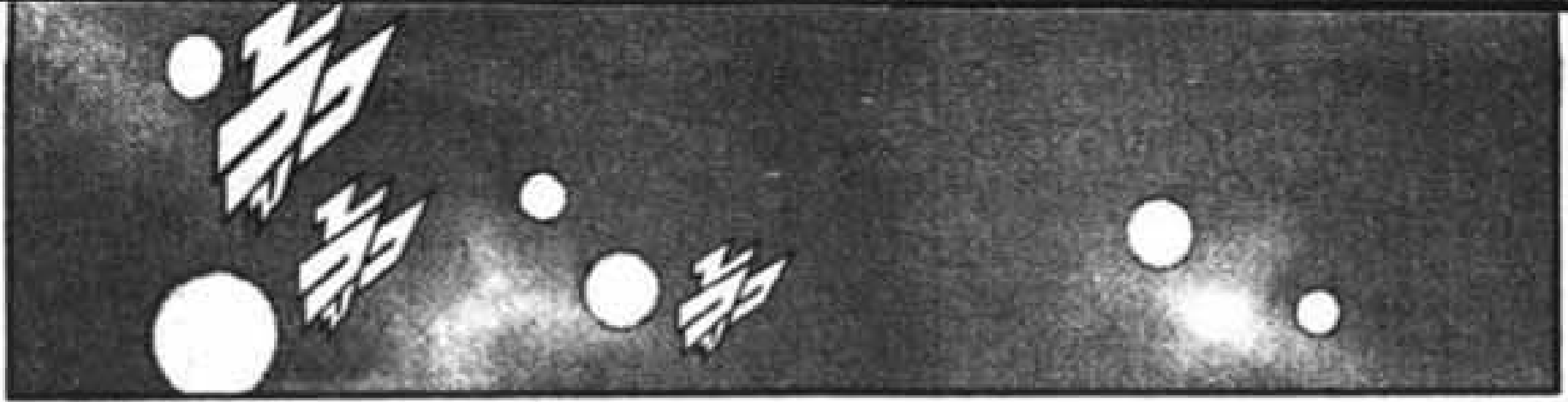
เหล่ายอดฝีมือของสมาคมเริ่มตั้งแต่ทัตลิกได้รวมตัวกัน เพื่อชิงสำนักงานใหญ่ของสมาคมหลักซึ่งตกอยู่ภายใต้การปกครองของผู้นำนิจินากะคินมา ระหว่างที่กองกำลังซึ่งมีกองทัพยักษ์ของคิโดอิน นุระเป็นศูนย์กลางกำลังปะทะกับพวกที่กลายเป็นหมาก ซึ่งถูกผู้นำควบคุมมาซาโมริกิบุกเข้าไปในอาณาเขตของศัตรูเพียงลำพัง เพื่อหาโอกาสจัดการกับผู้นำ แต่ที่นั่นกลับปรากฏตัวชายผู้คาดไม่ถึง... ลีกีอิชะซ่อนอยู่ในตัวของซีโร่! นิจินากิโดนเล่นงานที่เฉลอจนได้รับบาดเจ็บปางตายแต่พยายามจะพา ลีกีอิชะตายตามไปด้วย!? อีกด้านหนึ่งร่างของโทกิเนะซึ่งถูกท่านมาโฮระดูดกลืนก็...?

บุ๋บแก๊สสาร

35

สารบัญ

ตอนที่ 336	ปลอมแปลง	3
ตอนที่ 337	ข้อความที่ฝากบอก	21
ตอนที่ 338	พิพาท	39
ตอนที่ 339	วาระสุดท้าย	57
ตอนที่ 340	สืบเปลี่ยนอาณา	75
ตอนที่ 341	นัก	95
ตอนที่ 342	สร้างสรร	115
ตอนที่ 343	สุริยะ	133
ตอนที่ 344	ลาจาก	152
ตอนที่ 345	บทส่งท้าย	171

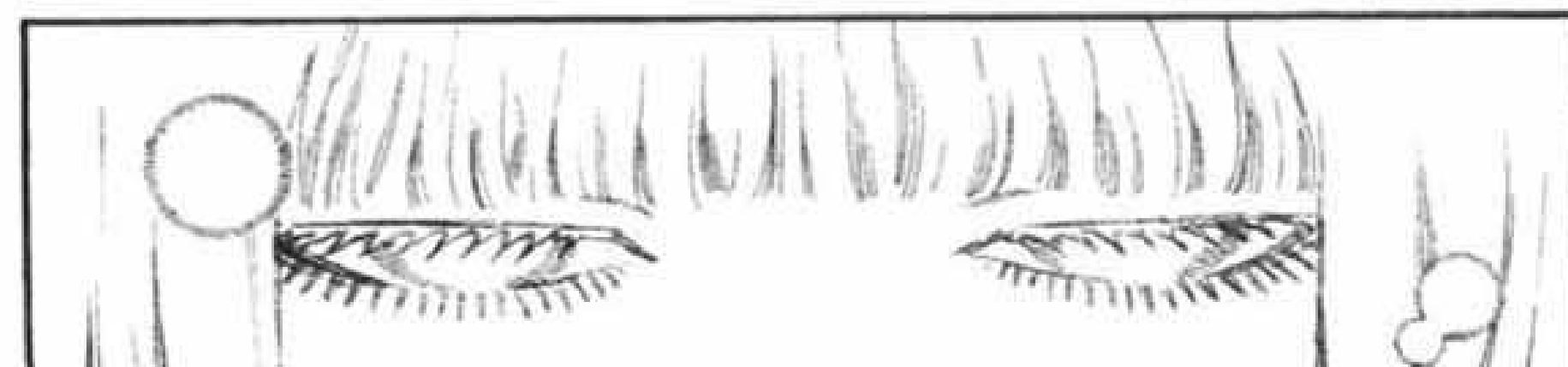

ตอนที่ 336 ปฐมเปลว

นั่น
มัน...

ใคร
กัน
?

หรือ
ว่า...

ตอนที่ 336
ปกขาวปกดำ

จริงสิ
เรา...

คล้าย
อูเลมิแล้ว
โดนละลาย
ในของเหลว
บางอย่าง...

ถือเป็น
กรณี
พิเศษ

เพราะ
รู้ว่า
เจ้าไม่มีจิต
คิดร้าย

ตอนแรก
กะจะแยกส่วน
แล้วอ่านความทรงจำ
ของพวกเจ้าจนหมด
แต่ว่า...

ตอนนี้ ดูเหมือน
จะมีเรื่องยุ่งยาก
ที่ฉันเกลียด
สุดเป็นภูเขา

เลย
จะยืมพลัง
ของพวกเจ้า
ด้วย

สิ่ง
นั้น...

คงเป็น
ก้อนพลัง
ที่เจ้า
บอก

เฮ้
ถ้า
อย่าง
นั้น
ให้
เธอ

ตอนนี้
เรื่องยุ่งยาก
ที่สุด
กำลัง
ใกล้เข้ามา

โยชิมารุ
กับ
ซูชินมารุคง
กำลัง
มาที่นี่...!

เดี๋ยวลี...
หลังจาก
เราามา
ที่นี่

ผ่าน
ไปนาน
แค่นั้น
แล้วนะ?

ได้
เวลา...

ที่ฉันต้อง
เคลื่อนไหว
สักที...

ฉันเคย
เกลียด
มัน...

ต่อให้
แอบดู
จิตใจของ
ผู้คนไป
ก็ไม่เห็น
มีอะไร
น่าสนุก

มีแต่
จะทำให้
ไม่เชื่อใจ
คนอื่น
เท่านั้น

แต่ว่า...
ก็ยังไม่บังคับ
ตัวเองไม่ได้
จนเมื่อ
ใช้พลัง...

ผลสุดท้าย
ต้องเสียใจ
ตกอยู่
ในสภาพ
เกลียดชังตัวเอง
วนเวียน
ไปมา...

อะไรกัน
สั้นใหญ่
เลย...

ขุบ
เกิดสิ!

สุดท้ายเธอ
ก็คือผู้หญิง
ของเจ้านั้น
ใช่ไหม?

ที่ว่าสิ
มันอะไร
เธอ ?
ไม่เห็น
เข้าใจ
ความ
หมาย
เลย

โอ้-
จิ๋วเซ็น
เคียว...

ฉันกำเนต
ของ
ทิตสิก
นี่นา...?

ผลสุดท้าย
ก็ไม่มี
นางฟ้า
อยู่...

แต่
ว่า...

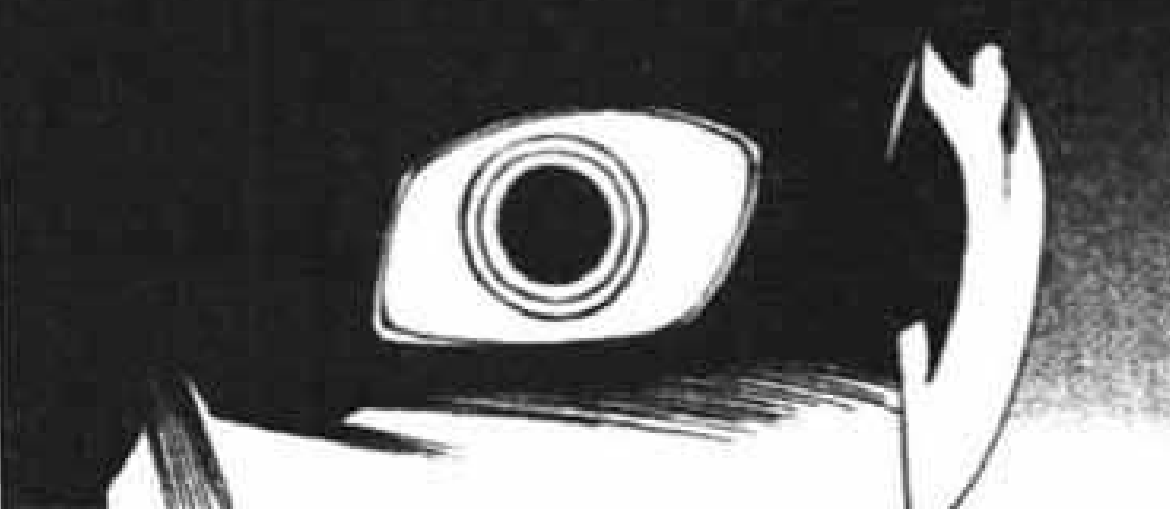

ฉันก็ได้เจอ
กับผู้หญิง
ที่เหมือน
นางฟ้า

ถ้า
ใช้พลัง
คงเร็ว
กว่านี้
แต่ว่า...

ฉันก็ยัง
พยายาม
ตามจับ
จนได้เธอ
เป็นภรรยา

ตอนนั้น
ฉันรู้สึกว่าพลัง
ในการมีชีวิต
มันแอ่ตัน
ออกมา
เป็นครั้งแรก

บางที
นะ

บางที
?

นี่เป็น
เรื่องที่ฉันทศนา
จากการอ่านความทรงจำ
ที่หลับไหลอยู่กันบ๊อง
ของซุซุกุเอะ
ภรรยาของฉัน

นางฟ้าคือ
ซุซุกุเอะ...
ซุซุกุเอะ
คือภรรยา
!

ผู้หญิงชื่อ
ซุซุกุเอะ
ไม่ใช่ลูกน้อง
ของยูเมจิ
หรอกเหรอ
?

ถ้าอาศัยอยู่ใน
จิ่วเซินเตี้ยว
ตลอด
ก็คงดีแต่ว่า...

เพราะ
ภรรยาบอกว่า
อยากเห็น
โลกภายนอก...

พวกเรา
จึงต้องเหี้ยว
ไปทั่วประเทศ

และเจอกับ
ซานเตี้ยวประหลาด
ของเหล่าผู้มี
ความสามารถพิเศษ
ในดินแดนหนึ่ง

!

ใคร
กัน!

เฮ้อ...
พวกเรา
หลงทาง
มา...

เอาใจ
ดี?

โดนเห็น
เข้า
แล้ว...

คน
เดินทาง
เหรอ...

เดี๋ยว
ก่อน

ฉัน
จะหาทาง
ทำอะไร
เอง

คนจัด
งานเลี้ยงนั้น
ก็คือ
สีกียิชะ...

!?

เดี๋ยว
สิ...

หมาย
ความว่า
ยังไง?

ก็
พวก
แก...

ฉัน
โดนหลอก
มาตลอด...

ถูกลบ
และ
เปลี่ยน
ความ
ทรงจำ
ใหม่...

พูด
ง่าย ๆ

ฉันกับ
ลี้กิสซะ...

ไม่ได้
เป็นพี่น้อง
หรืออะไร
ทั้งนั้น

แต่บังเอิญ
มีความสามารถ
พิเศษ
คล้ายกัน...

แต่พลัง
ของเจ้านั้น
เหนือกว่า
ก็เท่านั้น...

ชื่อไออุมิ
นิจินากะ
ก็เป็น
เจ้านั้น
คิดแบบ
ขอไปที...

แต่สำหรับ
พวกเรา
เรื่องชื่อไม่ได้
มีความหมาย
สำคัญอะไร
อีกแล้ว...

นาย
ก็มีพี่น้อง
อยู่สินะ

เพราะ
เป็นพี่น้อง
จึงมีเรื่อง
ที่อภัยให้
ไม่ได้...

เพราะ
เป็นพี่น้อง
จึงมีเรื่องที่
อภัยได้...

มีอะไร
หลาย
อย่าง
อยู่
ใช่ไหม
?

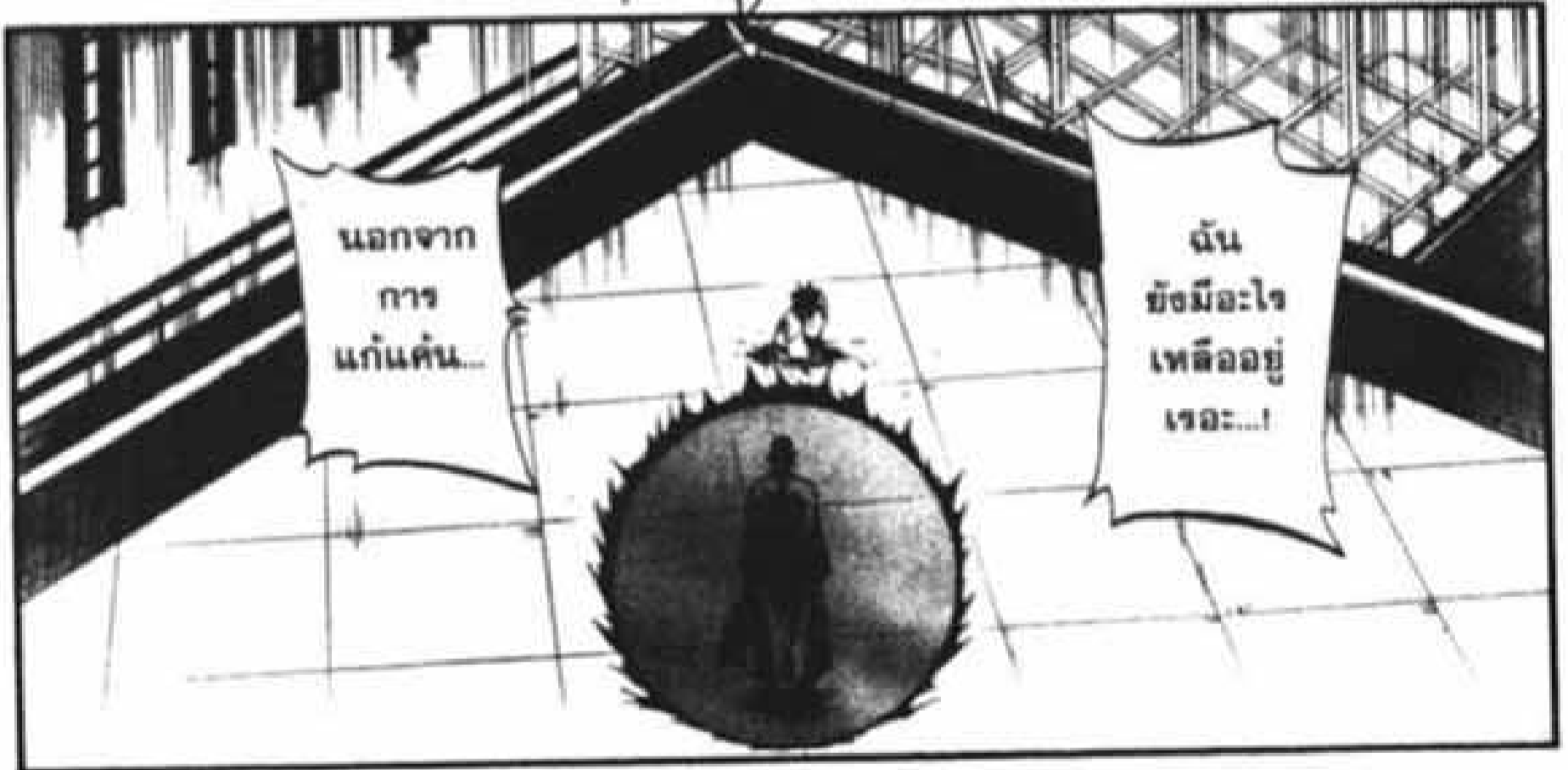
ลองเขื่อนไซ
เบื้องต้น
ฟังหลาย
ตุล...

จับลองว่า
ไม่มีทาง
ยกโทษให้
สักอย่าง
แน่

ฉัน
ทำเพื่อเจ้านั้น
ในฐานะพี่ชาย
โดยไม่รู้อะไรเลย
มาถึง
400 ปี...

เหมือน
คนบ้า
ไม่มีผิด!!

ถูกชิงชีวิตของตัวเอง
และยิ่งไปกว่านั้น
ยังโดนแย่งชิง
กระต๊องภรรยา
ที่น่าจะเป็นกำลังใจ
ในการมีชีวิต
ซึ่งสาบานว่า
จะอยู่เคียงข้าง
ตลอดไป...

ออกไป
ชั้นเธอ...

ค

ห้องนี้
มีรอยร้าว
แล้ว

เดิมที
ห้อง
แบบนี้...

ซังฉันไว้
ไม่ได้
หรอก

ฉันไม่เหลือ
ความทรงจำก่อน
จะเจอกับลี้กิชะ
อีกแล้ว...

แต่ว่า
ตอนหมอนั้น
ลบความทรงจำ
ของฉัน
น่าจะเห็น
สิ่งนั้น...

ในวาระ
สุดท้ายนี้
อยากขอแค่
ตรวจสอบ
สิ่งนั้น

.....
เป็น
อะไร
ไป?

ใช่
จริง ๆ...

ไม่เหลือ
อะไรเลย

เอ๋?

ความ
ทรงจำที่
สูญหายไป
ของฉัน...

ไม่เหลือ
อยู่ในตัว
เจ้านั้น
สักอย่าง

.....

พวกเรา
มีชีวิต
โดยขโมยร่างกาย
ของคนอื่น...

ระหว่าง
ที่เปลี่ยนร่าง
เข้าไปมา
ความทรงจำ
ก็เปลี่ยนแปลง
ไป...

กระหึ่ม
สิ่งที่
แน่นอน...

ยัง
เปลี่ยนไป
ตั้งแต่
เมื่อไหร่
ไม่รู้...

และก็
จะลืมไป
ในสักวัน
หนึ่ง...

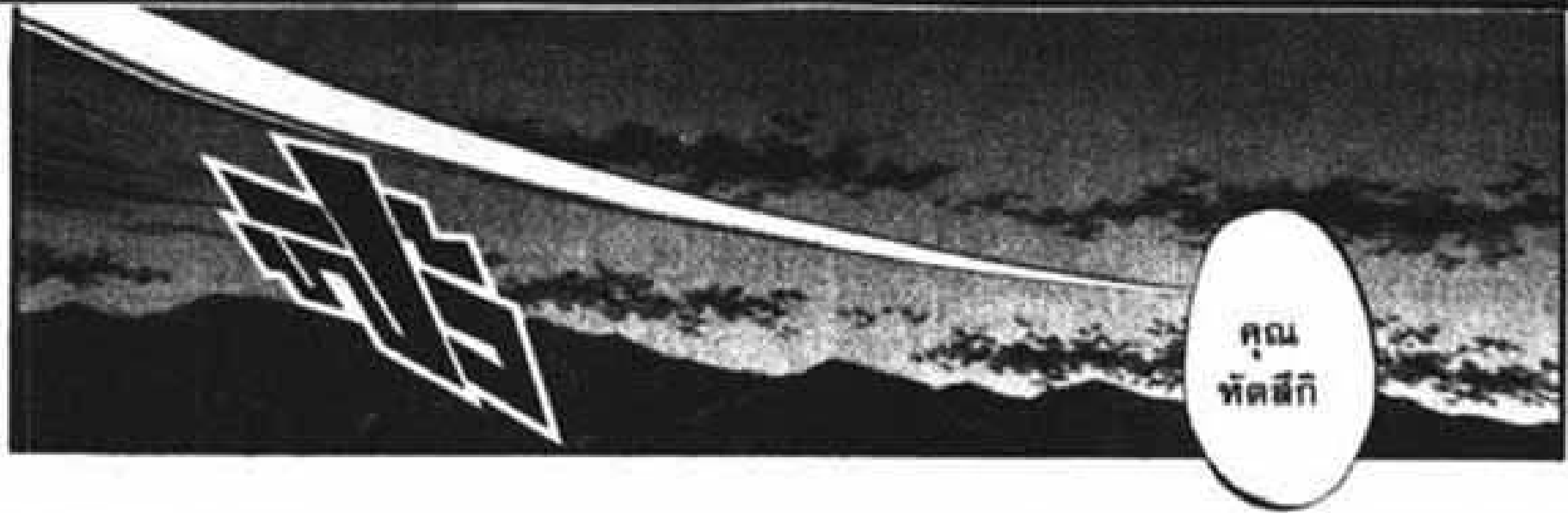

คุณยาย

ช่วย
แก้ตัว...

คุณ
หัตถ์

ความจริง
ไม่ใช่เรื่องคนที่
ไม่ใช่สมาชิก
ของสมาคมลับ
อย่างผมจะสนใจ
แต่ว่า...

พอยุ่หน้าตาย
ความจริง
ของเรื่องราวนี้
มันจะไม่
คลุมเครือเอา
เทอครับ
?

ตอนที่ 337 ข้อความที่ฝากบอก

.....

ยุ่น่าพา
ผู้หญิงที่อยู่
ฝ่ายบันทึก
ไปไว้ข้างตัว

ฝ่าย
บันทึก...

ตัดแปลง
ดวงตากับสมอง
เก็บบันทึก
เรื่องราวทั้งหมด
ตั้งแต่ก่อตั้ง
สมาคมลับ

ตั้งแต่
ตอนก่อตั้ง
สมาคมลับ
?

ฉันพอ
จะรู้เกี่ยวกับ
ผู้หญิงคนนั้น

บางที
คงเป็นคน
บ้านเดียวกับฉัน

เพราะวิวเช่นเดียว
คือดินแดนที่มีพวก
รวมญาติอย่างฉัน
ถือกำเนิดอยู่
บ่อยครั้ง...

จึงมีบันทึก
ตั้งแต่
สมัยก่อน
เหลืออยู่
ในสมุดบันทึก

จาก
บันทึกนั้น
ผู้หญิงคนนั้น

น่าจะมียุค
มา 800 ปี
แล้วล่ะ

ตอนที่ข้อความ
337 ที่ฝาก
บอก

เท่านั้น...

พอใจ
แล้ว
รียังคะ

ทำไมถึงมา
หักหลัง
ในตอน
สุดท้าย?

ลึกลึชะ
ขอให้เธอ
ชอนตัว
สินะ

เพื่อ
หยุดยั้ง
ท่านคะ

ฮิ...

ก็เธอ
ใช้ชีวิตในฐานะ
ภรรยาของเจ้านั้น
นานกว่าเป็น
ภรรยาของฉัน
มากมายนักนั้นะ

ฉันทัน!

ก็กลับ
มาหาท่าน
แบบนี้แล้ว
ไม่ใช่เหรอคะ
!!

ถ้าแค่แก้แค้น
ท่านสีกิฮิระล่ะก็
ฉันทันเคยคิดว่า
จะร่วมมือด้วย
จนถึงตอน
สุดท้าย!

ถ้า
ไม่อยาก
ถูกหักหลัง...

ถ้า
ไม่เชื่อใจ
ฉันทัน
อีกแล้ว...

แทนที่
จะทรمان
เหมือน
ตายทั้งเป็น
แบบนี้

ผู้ใช้พลังนั้น
ควบคุมฉันทัน
ตามใจชอบ
ก็ได้เนี่ยคะ!!

ฉันทัน... ถ้าเธอ
หนีออกไป
กลางคืน...

ฉันทัน...

ฉันทันก็คิดว่า
จะเลิก
ล้างแค้น

แต่ว่า
สิ่งที่สึกฮิซะ
ปฏิบัติกับเธอ
มันทารุณ
เกินไป...

ทำไม...
ทำไม
ทำไม
แบบนี้...

ฉันไปขอโทษ
ทำอย่างนั้น
ตั้งแต่เมื่อไหร่
กัน...

ปัง!

ฮะ...

.....

ขอบใจ

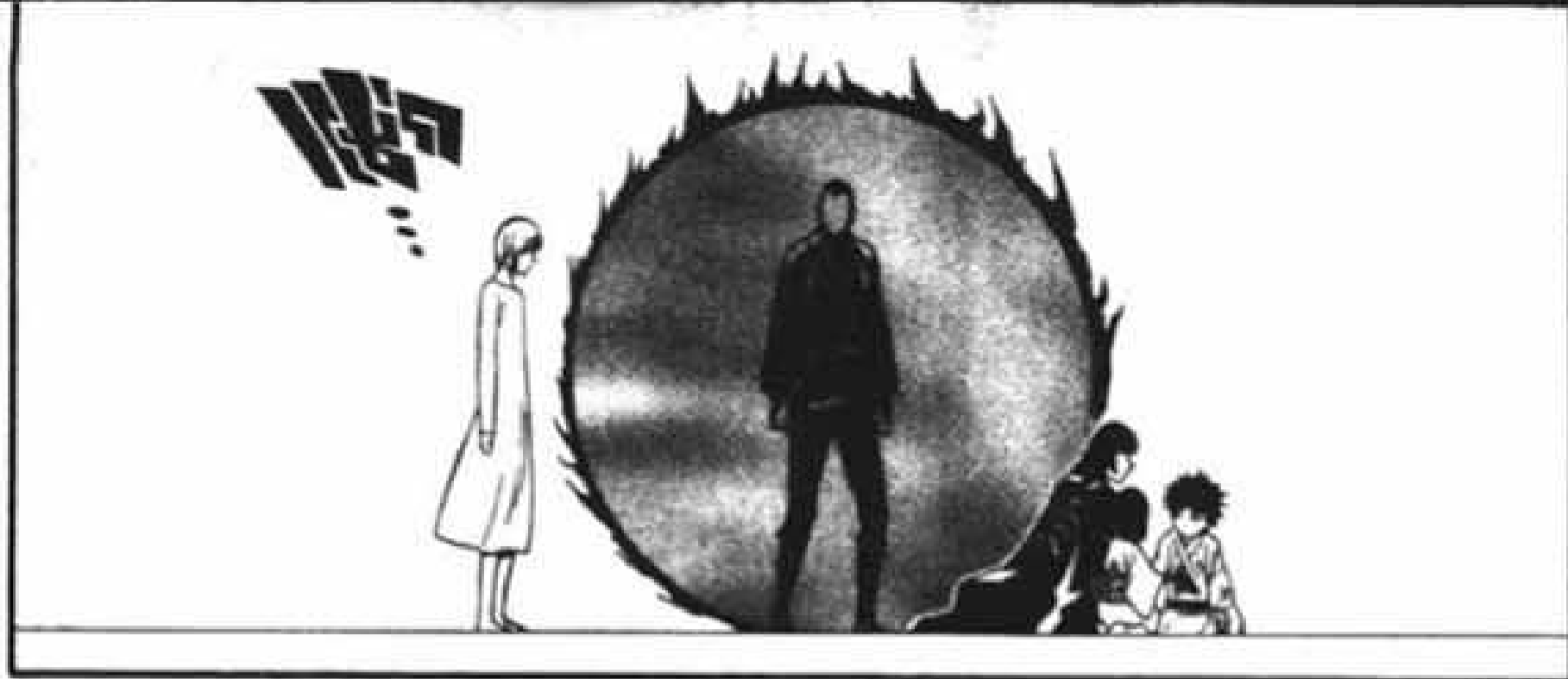
ฉัน
ไม่ได้ให้อภัย
เรื่องที่
พวกแกทำ
หรอกนะ

ชิ!
จ๋า!

เงา

นาย...

ตอนนั้น
ทำไมถึง
ให้ฉันเห็น
ของแบบนั้น...

สิ่งที่
ส่งไป
ตอนนั้น...

คือ
ข้อความ
ที่มีใจ
ฝากถึง
เธอ

ขอโทษ
ที่ทำให้เข้ามา
พัวพันนะ
คาเครุ

ฉันมีชีวิตอยู่
เพียงเพื่อ
ตัวเอง
มาตลอด

เชื่อว่าตัวเอง
คือมนุษย์
ผู้ถูกเลือก
มีหน้าที่ทำให้ระบบ
เวทมนตร์ใหม่
สมบูรณ์แบบ...

ถ้าเพื่อสิ่งนั้น
ยอมทำทุกอย่าง
ไม่ว่าทำอะไร
ก็จะได้รับการอภัย
เคยเชื่อแบบนั้น

ที่เก็บ
เธอมา
ก็ด้วย...

เดิมที
ก็เพราะ
คิดว่าใช่เป็น
เครื่องมือ
เพื่อการนั้น
ได้

ตัวฉัน
ที่เคย
มองคนอื่น
เป็นเพียง
เครื่องมือ

ตอนนั้น...
พอเห็น
ร่างที่อ่อนแอ
ถึงขีดสุด
ของท่านราชา
จึงคิดขึ้นมา

อยาก
ช่วยเหลือ
คนคนนี้

ต้อง
ทำอะไร
สักอย่าง
เพื่อ
คนคนนี้

เป็น
ความรู้สึก
ที่ผุดขึ้น
เป็นครั้งแรก
ตั้งแต่เกิดมา

คิดดู
แล้ว...

ท่านราชา
ตอนที่ฉัน
เจอครั้งแรก
ยังมีจิตใจ
ของมนุษย์
ปกติอยู่

โฮ...

ท่าน
ราชา...

คะ
คือว่า...

คนคนนี้
ออกมา
เดิน
อีกแล้ว...

ห้าม
ไปนอน
ในที่
แบบนี้

เธอ
ยังเป็นเด็ก
อย่าฝืน
นักเลย

การฝืนทำให้
ร่างกายและ
จิตใจเจ็บปวด
ระหว่างเติบโต
จะทำให้
เธอโชคร้าย
ภายหลัง

?

ฉันทำงาน
จนตัวเอง
ยังตกใจ
เพื่อช่วยเหลือ
ท่านราชา

คิดกระทั่ง
ต่อให้แค่
ถูกใช้ประโยชน์
ก็ไม่เป็นไร

แต่ว่า
ไม่ช้า...

ฉันก็รู้ถึง
ความไร้พลัง
ของตัวเอง
อย่าง
ชัดเจน

ฉันเป็น
มนุษย์
อยู่ไม่ได้
รับเลือก...

จาก
นั้น
จู่ๆ

ก็ถูกคิดถึงพฤติกรรม
นับไม่ถ้วนที่ผ่านมา
ซึ่งหลงคิดว่า
“ถ้าเป็นตัวเอเองยอม
ได้รับการให้อภัย”
ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า
แค่นั้น

คาเครุ
ฉันก็ได้
ทำเรื่อง
โหดร้าย
กับเธอ
ด้วย

ฉัน
ไม่ได้เป็น
คนสุดขจัด
เหมือน
ที่เธอคิด
หรอก

ดังนั้น
ต้องรับ
โทษทัณฑ์...
ในความผิด
ที่เคยก่อ

ฉัน
ก็พอรู้...
ไอ้เรื่องที่
ถูกใช้เป็น
เครื่องมือ...

แต่ว่า

ถึง
อย่างนั้น
มีจึร...

ก็คือ
คนคนแรก
ที่บอกว่า
ฉันจำเป็น

!!

ทำไม
มิจิรุ
ต้องตาย
ด้วย!!

ห้
หมด...

ห้หมด
เป็น
เพราะนาย
ไม่ใช่เธอ
!!

ฮา...

ไซ

มิจิรุ...

ชอบ
นาย
นะ!!

อยาก
ช่วยนาย
ยิ่งกว่า
ใคร!

ห้หมด
ทำเพื่อ
นาย
ห้นั่น!!

นาย
เอช
ก็รู้!!

ห้
ห้...

รู้
ทุกอย่าง
แท้ๆ...
!!

รู้แล้ว
สินะว่า
ทำให้คน
แคโทน
ต้องโชคร้าย
บ้าง?

ฉัน
จะพาตัวไป
สำนักงาน
ใหญ่

ให้พูด
ทั้งหมด
ออกมา
แล้วรับการ
พิพากษา...

พิพากษา...

มิจิริ...

ฉันนะ
ถ้าไม่มีมิจิริแล้ว
ทำอะไรไม่ได้
หรอก...

แถม
ใช้พลังกับ
เวทมนตร์
จนหมด
เกลี้ยง...

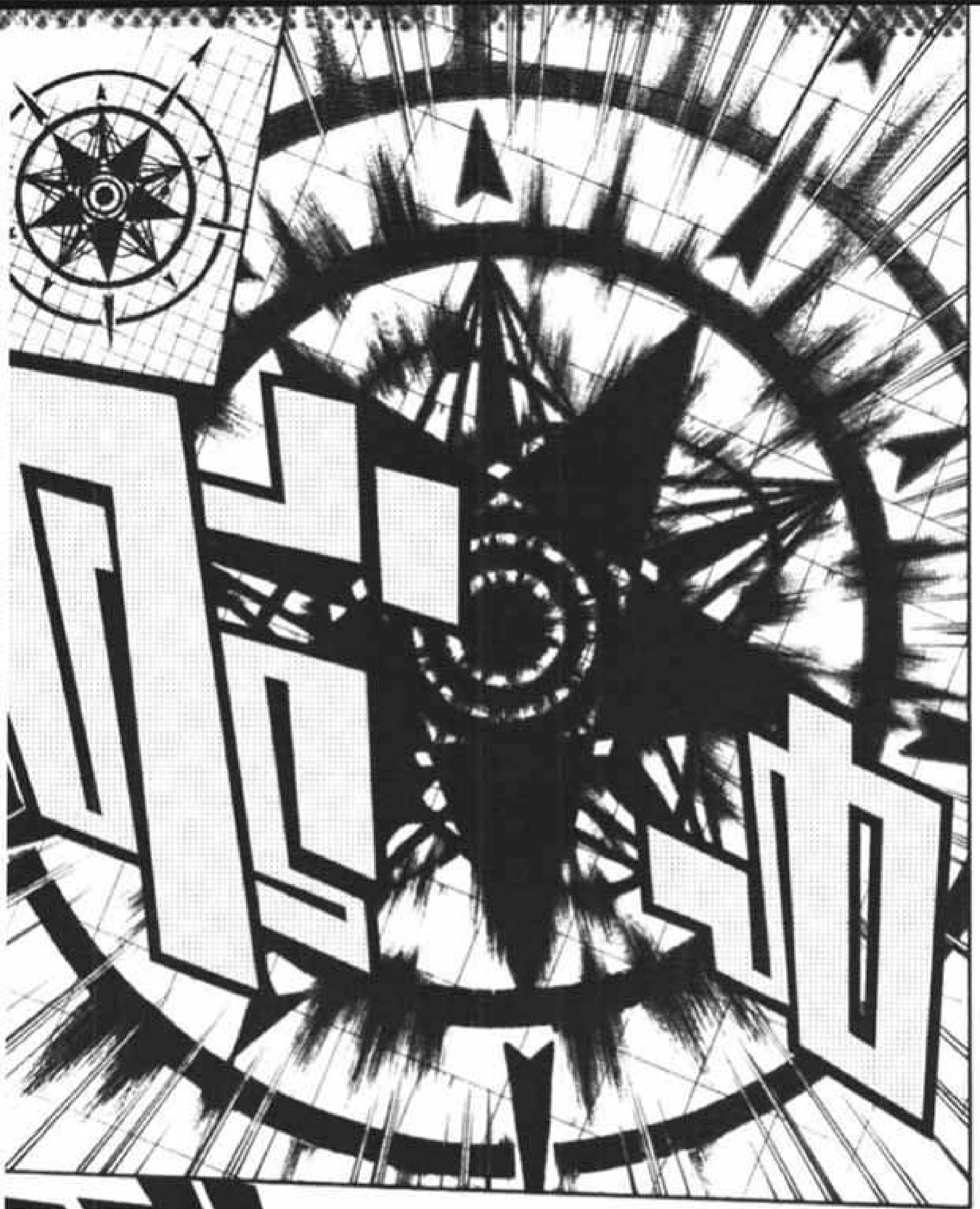
ระหว่าง
ที่ทำแบบนั้น
ความรู้สึก
เกลียดชังทุกอย่าง
บนโลก...
ก็เริ่มจะไม่ค่อย
เข้าใจแล้ว...

ไม่มี
อะไร...

ต้อง
สูญเสีย
อีกแล้ว

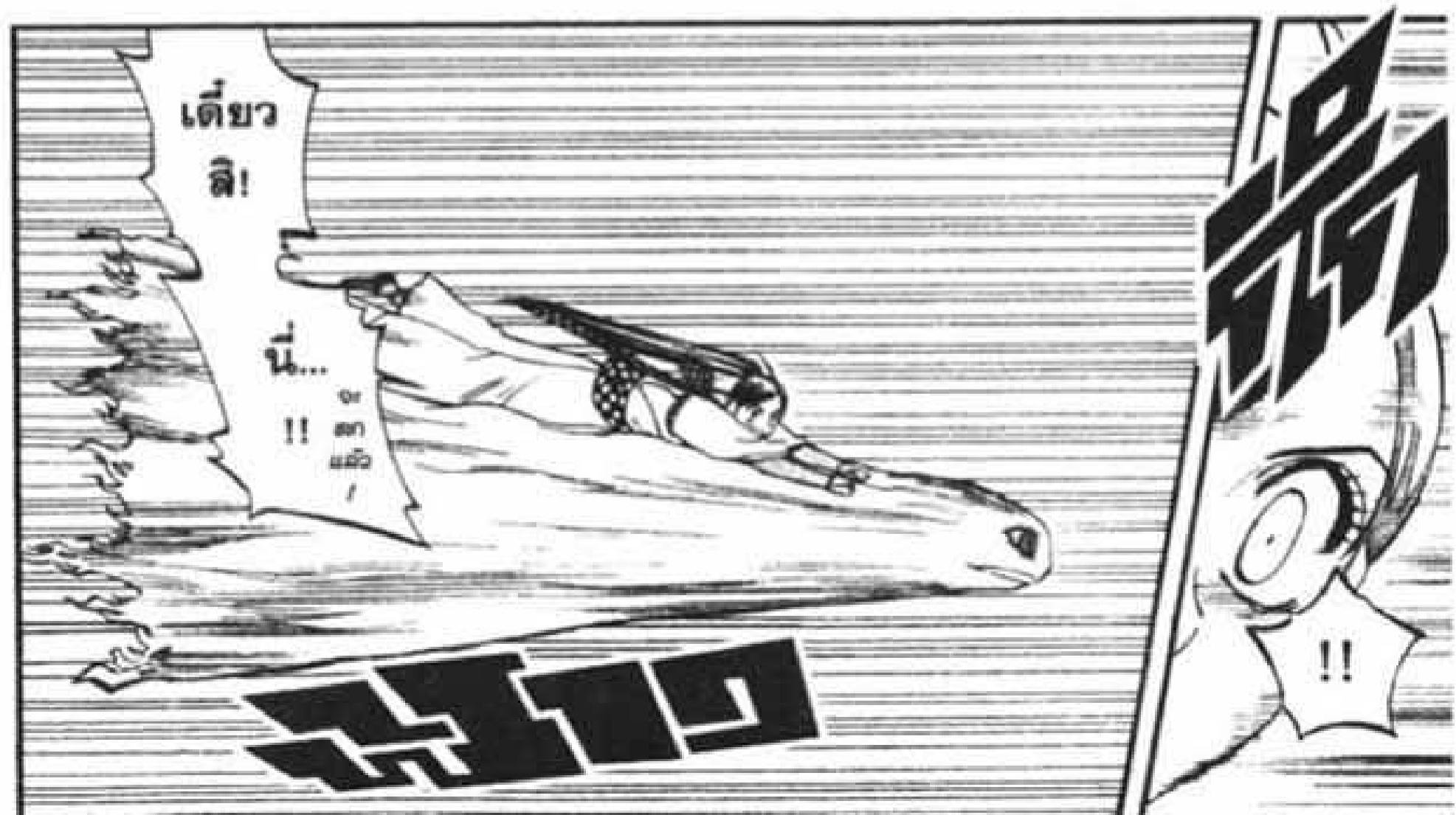
โกหก...
เวทมนตร์
ของฉัน...

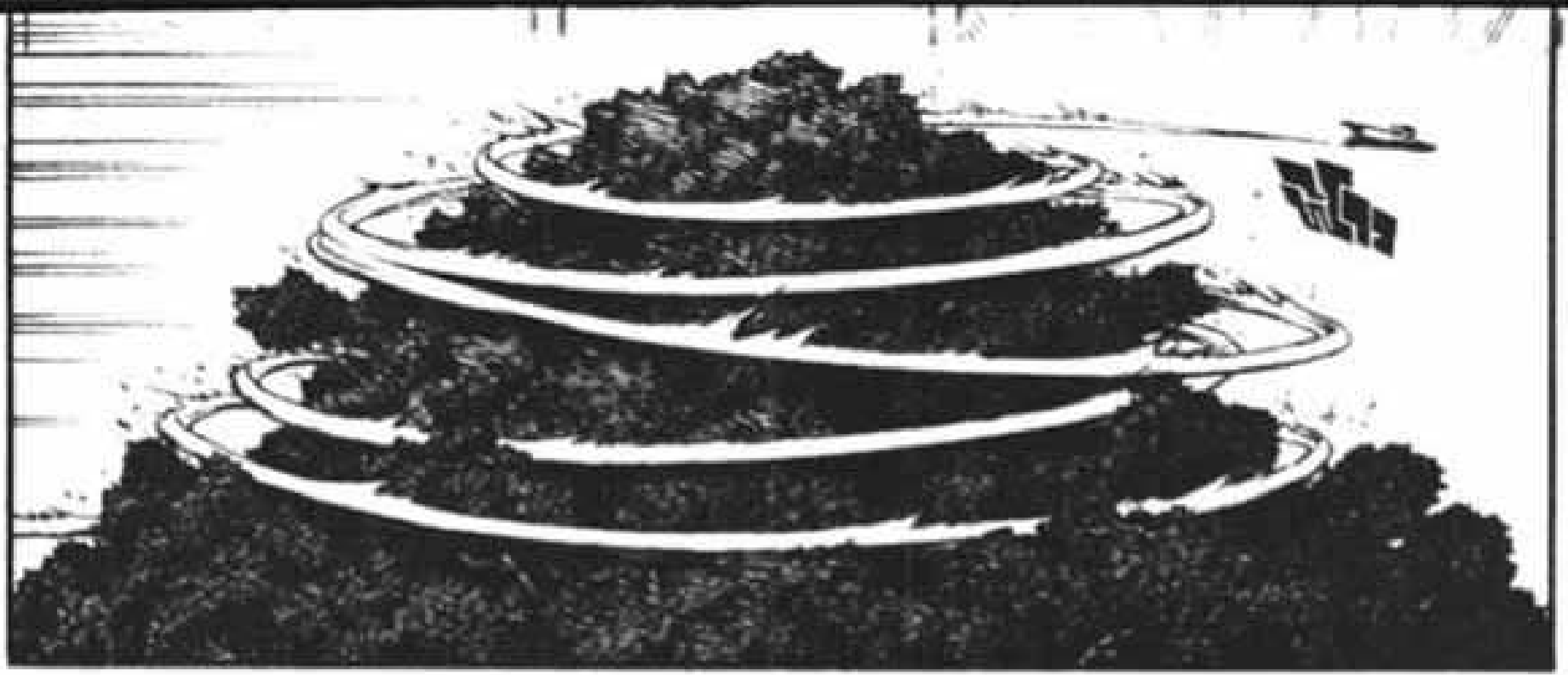
!?

หาย...
ไป
แล้ว...
?

ตอนที่ 338 **พิพากษา**

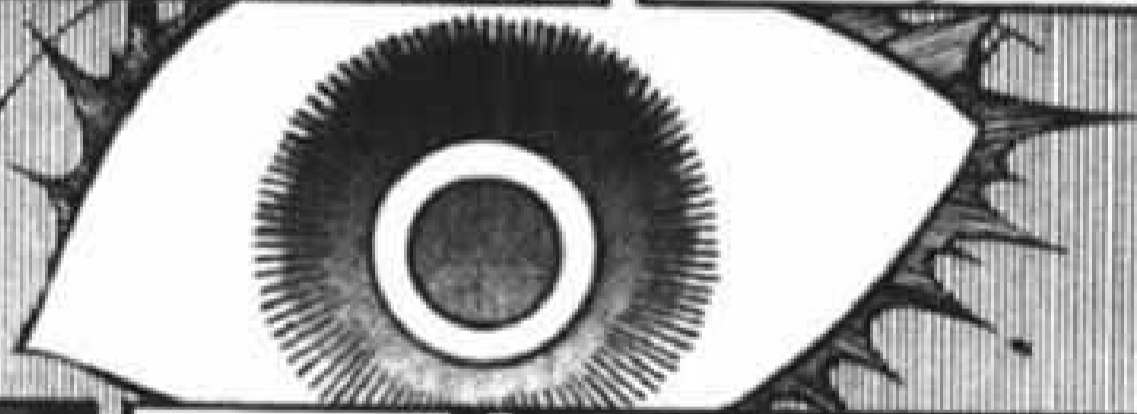
เวทมนตร์
นั้น
สมบูรณ์
แบบ...
แข็งแกร่ง
และชั่วร้าย
ที่สุด
เลยนะ!!

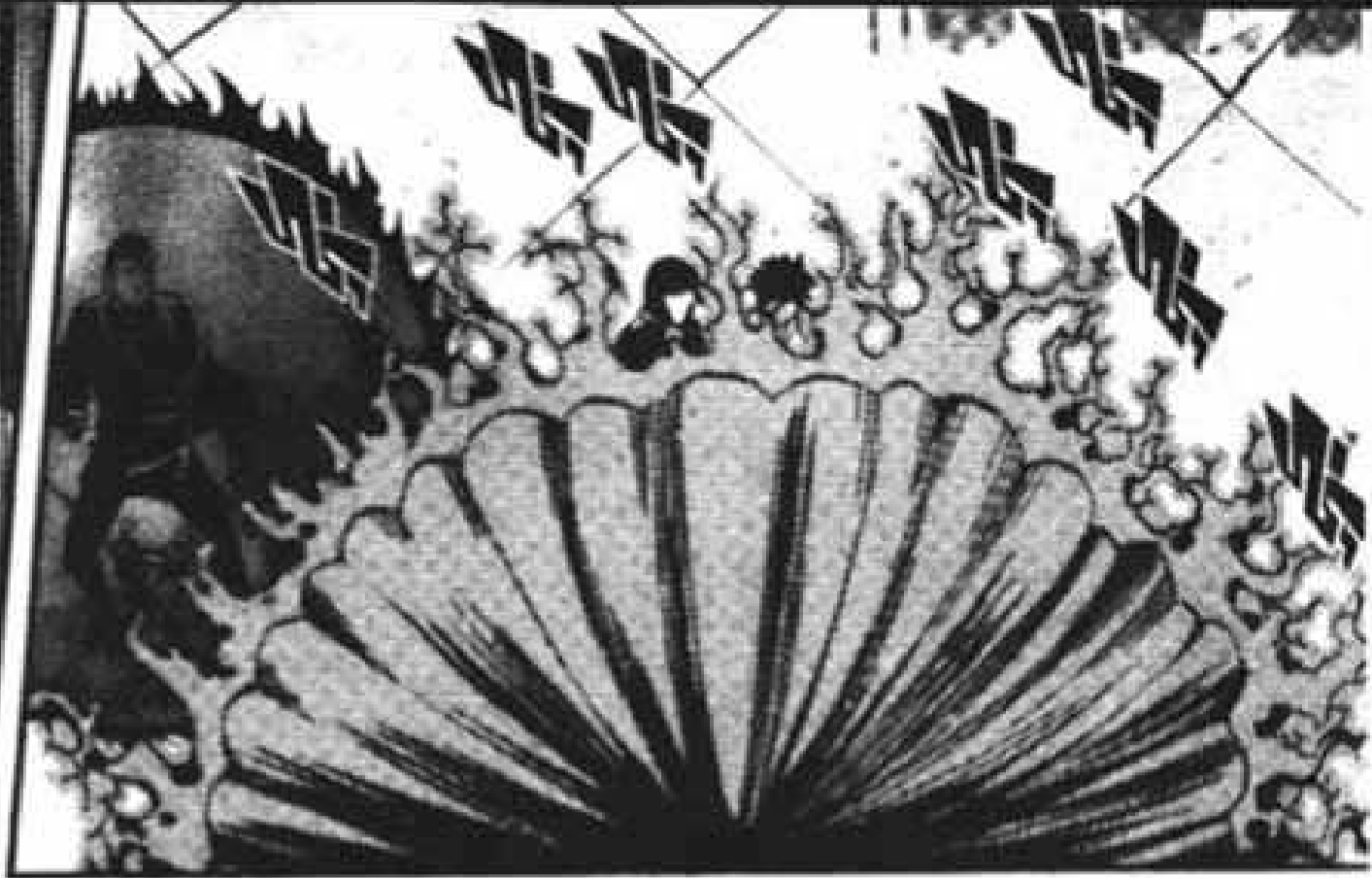
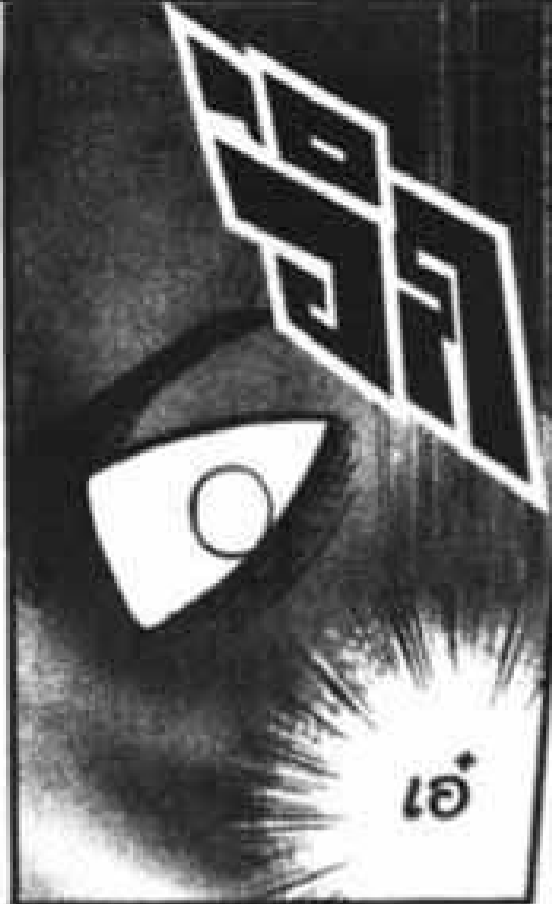
โทกิเน
จัง...
!?

พิพากษา
เธอ

การล่าที่ดินเทพ
กระผมเป็น
คนลงมือทำ
ด้วยความคิด
ของตัวเอง
ครับ

ดังนั้น
กระผมยินดี
รับโทษทัณฑ์
ทุกอย่าง

เด็กคนนี้
ไม่ผิด

ไม่รู้เรื่อง
อะไรเลย

แต่ถูกกระผม
หลอกใช้
เพื่อประโยชน์
ส่วนตัว

อย่างน้อย...
ได้โปรด
คืนแค่ชีวิต
ของเด็ก
คนนั้น
มาเถอะครับ!

ฉัน
ไม่สน

กระ
ผม
ยินดี
มอบชีวิต
ของตัวเอง
ให้!!

เดิมนี่
ก็ตั้งใจ
จะตาย
ด้วยพลัง
อันยิ่งใหญ่
อยู่แล้ว!

เพราะ
ฉะนั้น
เด็ก
คนนี้...

ใช้ชีวิตของ
สิ่งที่ขโมยมา
เอื้อนเอ่ย
วาจาถูก ๆ

เจ้าคนที่ไม่อาจ
เรียกเป็นกระหัง
สิ่งมีชีวิตอย่างเจ้า...
อย่าคิดว่าจะต่อรอง
กับฉันได้นะ

ไสหัว
ไปซะ

ฮา...

ฮือ...

ฮา...

คอย
ก่อนค่ะ

ขอฝาก
ชีวิตของ
ฉัน...

กับเด็ก
คนนี้

ช่วย
เกิด
สิ...

ฉันไม่ได้
อยากได้ชีวิต
หรือว่าพลัง
ทั้งนั้น

แต่ว่า !

ชย
เกิดสิ !

กะ
แล้ว...

นอกจาก
มีพลังระดับสูง
ในฐานะสิ่งมีชีวิต
ยังเก็บซ่อนความ
ทรงจำชั้นลึก
เอาไว้ด้วย...

ก็ได้

เจ้า...

จงให้ฉันกิน
พร้อมกับ
ความทรงจำ
นั้นซะ

ฉัน...

ต้องดูความ
เปลี่ยนแปลง
ของโลก
ทุกครั้ง
ที่ลืมตาตื่น

ถ้าจะ
ยอม...

ช่วย
ชีวิตของ
เด็กคนนี้
ล่ะก็...

ฉัน
มีชีวิต
มานาน
พอแล้ว
ล่ะค่ะ

ท่าน
มาโหระ?

มา
แล้ว

มา
!?

.....
ผม
ถูกคุณ
เบอร์ซูนีย์
สั่งมาว่า

ต่อให้
ใช้กำลัง
ก็ต้องหยุด
คุณเบอร์
ซูนีย์...
เอาไว้
ให้ได้...

แต่
ว่า...

พอแล้ว
ครับ

ผม...

ไม่ว่า
เมื่อ
ก่อน...

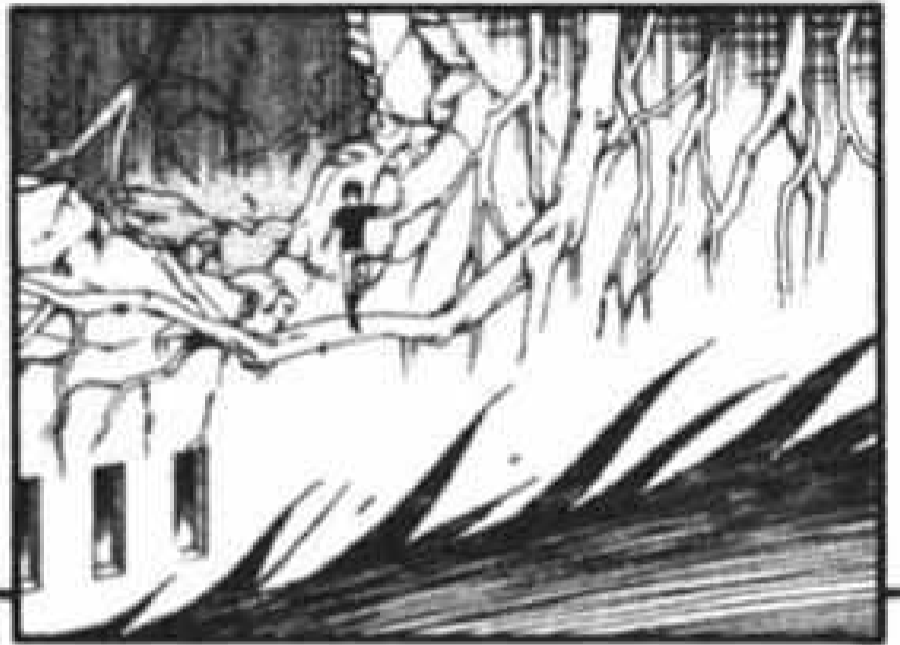
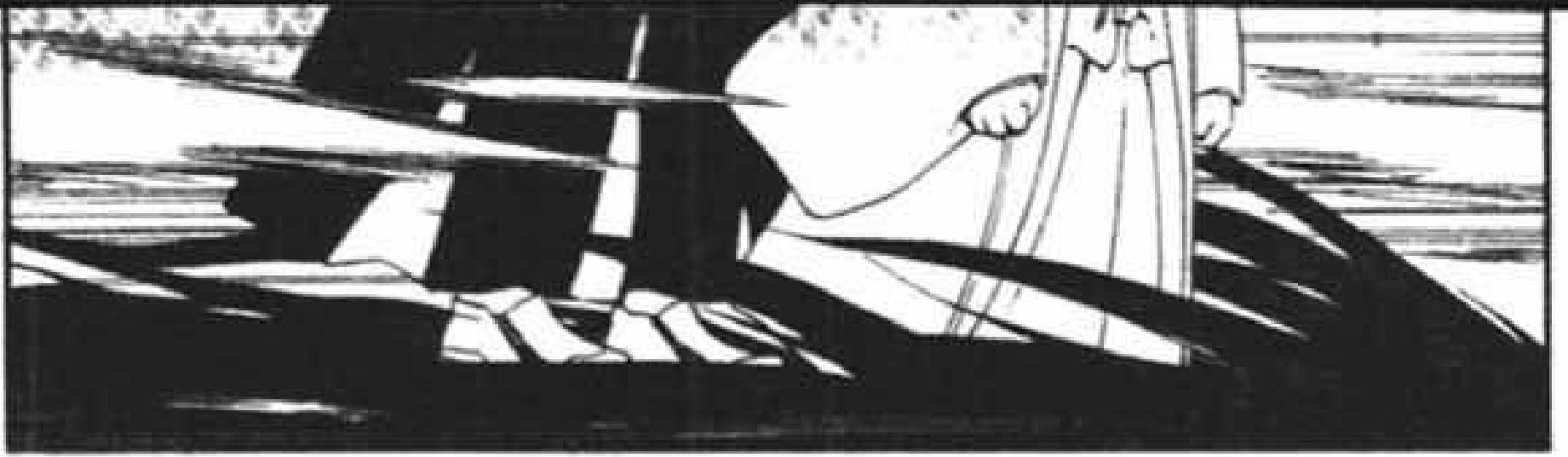
ผม
ถูกสั่งมาว่า
ให้จัดการ
พวกคุณ
ที่นี่ครับ

หรือ
ตอน
นี้...

ก็ไม่ได้
อยากต่อสู้
กับ...

คุณ
เบอร์ซูนีย์
สักหน่อย...
!!

ทำให้
กระหืดหิว
ต่อมากัวพัน
ด้วย...

ฉัน
นี่ใช่
จริงๆ...

ฉันลองหา
ความทรงจำ
เกี่ยวกับเธอ
ที่โดนชิงไป...

แต่
ว่า...
เจ้านี่
ลืมไปแล้ว
จริงๆ
ด้วย

มี
หน้า
ซ้ำ...!

เจ้า
ลิกิชิชะ

ขนาด
วาระสุดท้าย
ยังหลงคิดว่า
ฉันเป็น
พี่ชาย
จริงๆ...!

เหมือน
เรื่องบ้า ๆ
ไม่มีผิดเลย
!

โฮคตินะ
ที่คนที่
ปรากฏตัว
ในวาระ
สุดท้าย
คือนาย

.....

ทำไม
ถึงเสนอ
ให้ผมเป็น
ระดับหัวหน้า
ช่วยบอกที
ได้ไหมครับ
?

ไม่ใช่เหตุผล
ใหญ่โตอะไร
หรอก

ชายข้างคือ
ที่รับตำแหน่ง
ก่อนหน้านาย
คอยตามคือ
เสนอ
ก็เท่านั้น

คุณมูโต...
เหรอ...
?

เดิมที
เรื่องที่
ปรารถนา
อยากได้เธอ
เป็นภรรยา
มันคือ
เป็นเรื่อง
เกินตัว
สำหรับ
ฉัน

ชย
เกิดสิ

ขอโทษ
นะ

ห้าม
ขอโทษ
นะ!!

คนที่
เลือกท่าน
คือฉัน
ต่างหาก
ล่ะคะ!!

ฮะ

ไม่ได้ตั้งใจ
จะฆ่า
ตั้งแต่แรก
แล้ว

เดี๋ยวก...

เป็น
คน
ที่...

บ้า
จริงๆ
เลย...
!

โยชิ
เมจิ
!!

ท่าน
คาเครุ
!!

โฮชิ
โมจิ...

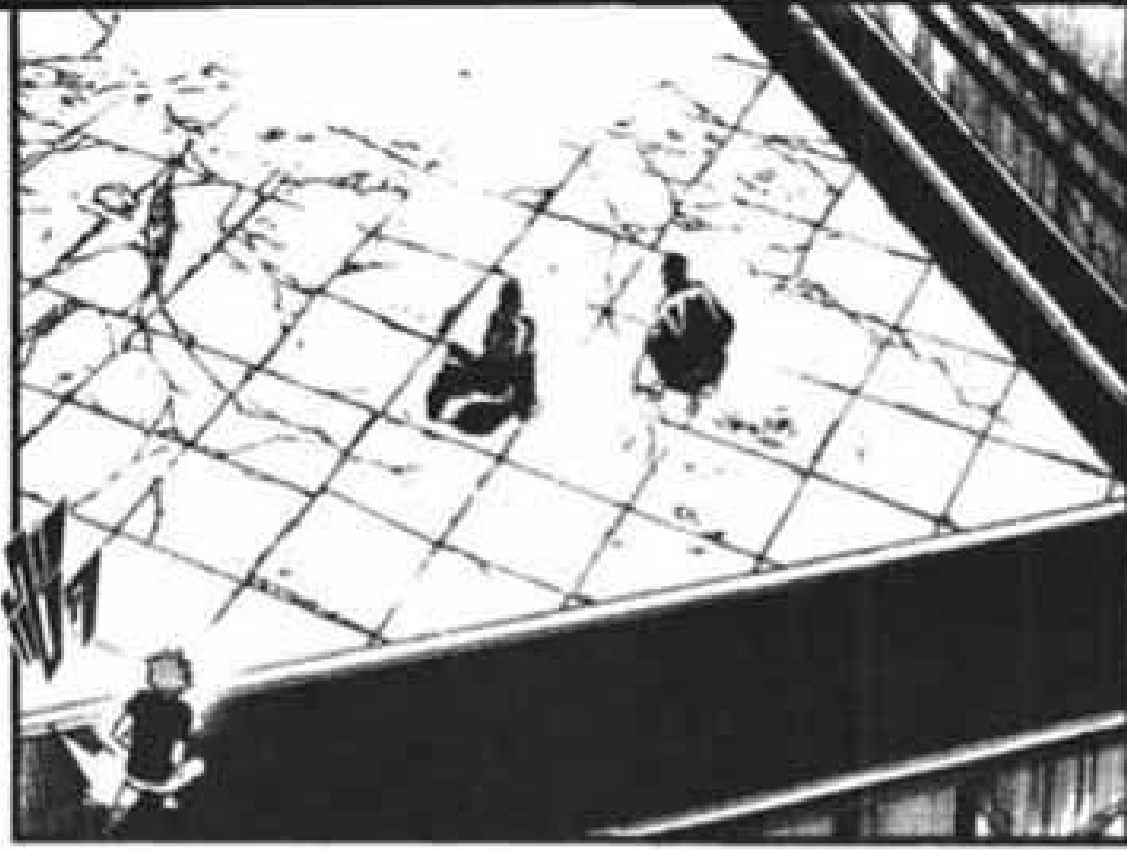
โทกิเนะ!
ปลอดภัย
สินะ!?

คุณย่า
!?

คุณปู่ของ
สุมิบุระ
ก็มาด้วย

โฮชิ...

เป็นแค่
มนุษย์...

กลับให้กำเนิด
สิ่งที่เป็น
ผลกรรม
ออกมา...

คะ...
คือ
ว่า!

บางทีถ้าเป็น
ท่านมาโฮระ
อาจหาทางทำอะไร
กับพลังนั้นของ
ซูชินมารุคงได้
รีเปล่าคะ!?

ก็
เมื่อก็...

ยังกลิ่นพลัง
ที่รวบรวม
มาด้วยการล่า
ที่ตี้นเทพ
ในคำเดียว...

คิด
จะให้
ฉัน...

ตาม
เข็ดกันให้
พวกเจ้า
ชั้นเรอะ
?

ฮะ

ทำได้
เหรอ?

สิ่งที่ฉันทำได้...

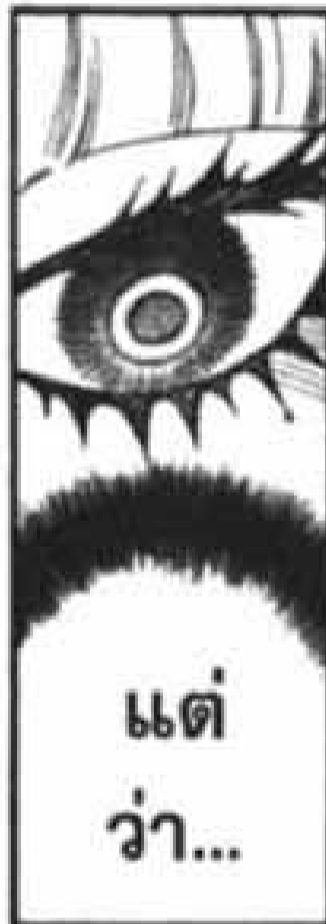
คือการแย่งชิงชีวิตมอบชีวิต...

และเฝ้ามอง

ต่อให้สิ่งพลัดที่เก็บอยู่ในตัวเจ้านั้นออกมา...

เรื่องที่แย่งชิงชีวิตจากรอบข้างมาตลอดก็ใช่ว่าจะเปลี่ยนแปลง

แต่ที่ว่า...

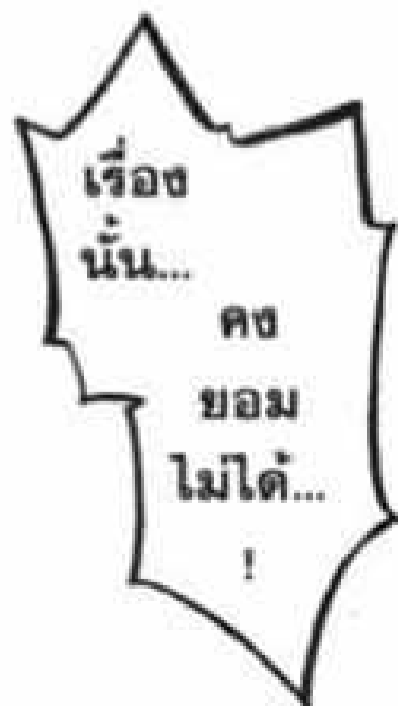

ถ้าให้กลืนเจ้านั้นลงไปเพื่อลบทุกสิ่งให้หายไปละก็ทำได้สบายๆ

พริบตาเดียวก็จบแล้ว

แบบนั้นไม่เป็นการดีกับพวกเจ้ามากกว่าเหรอ ?

เรื่องนั้น... คงยอมไม่ได้... !

ฉะ...

ฉัน

ต้องกลายเป็นมนุษย์
ที่ตีเลิศ
ไม่อายุต่อชื่อ
คาราสุมิ...

เพื่อ
ท่านพ่อ
และ
ท่านแม่
ผู้ล่วงลับ
ไป!!

ฉัน
ยัง...

ไม่ได้
ตีเลิศ
อะไร...

ฉันจะยอม
ตัดใจเรื่อง
ออกไป
ข้างนอก

แล้วจากนี้
จะกลายเป็น
ลูกผู้ชาย
เพราะ
ที่เข้มแข็ง
ฉัน...

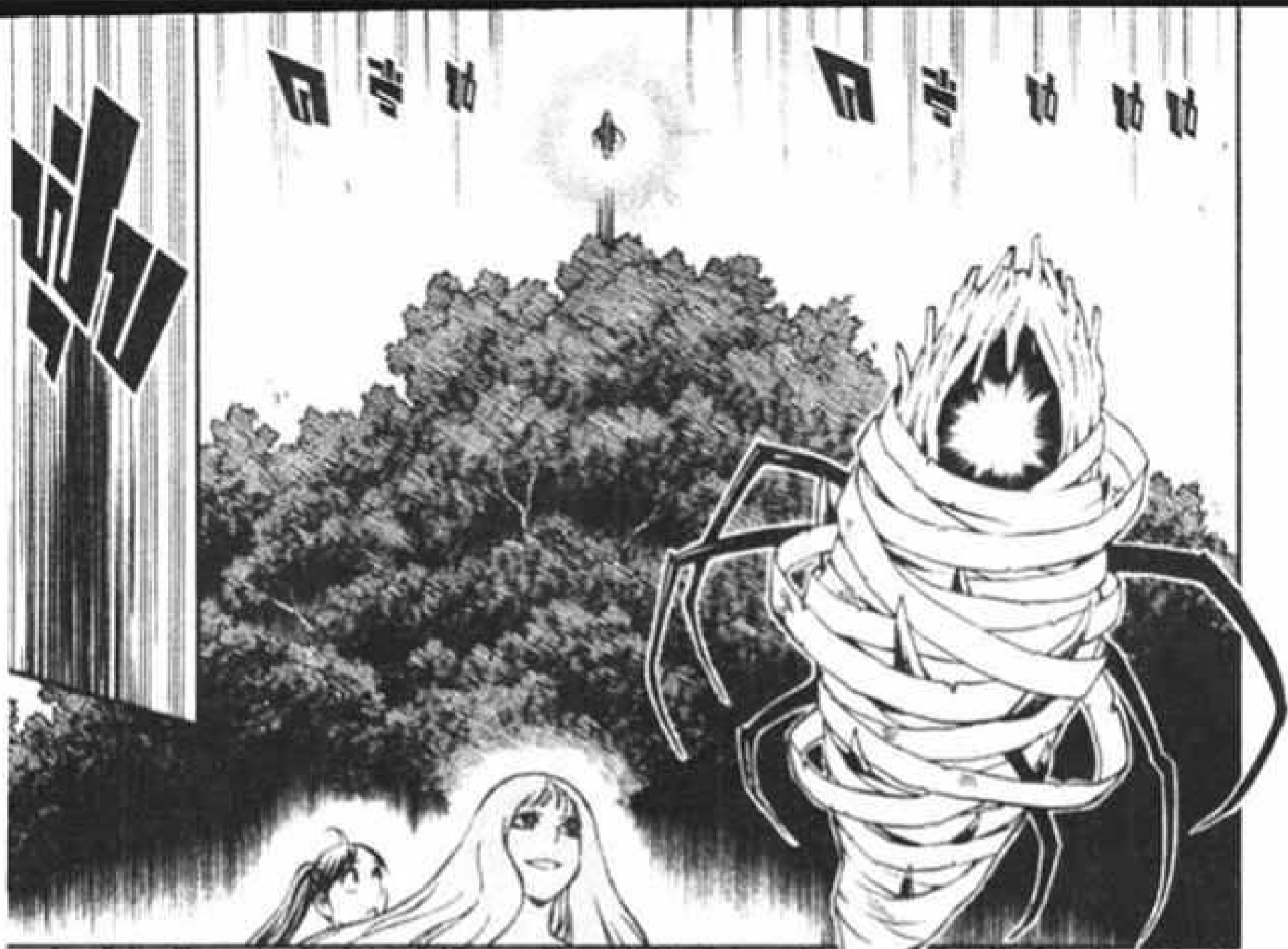
มาแล้ว

มาละสาธ
ด้วยตัวของ
พวกเรา
เถอะ

กรุณา...
ยกที่ดินผืนนี้
ให้ด้วยเถอะ
ครับ

เฮ้?

นั่นคือ
ท่านมาโฮระ
เหรอ?

เฮ้?

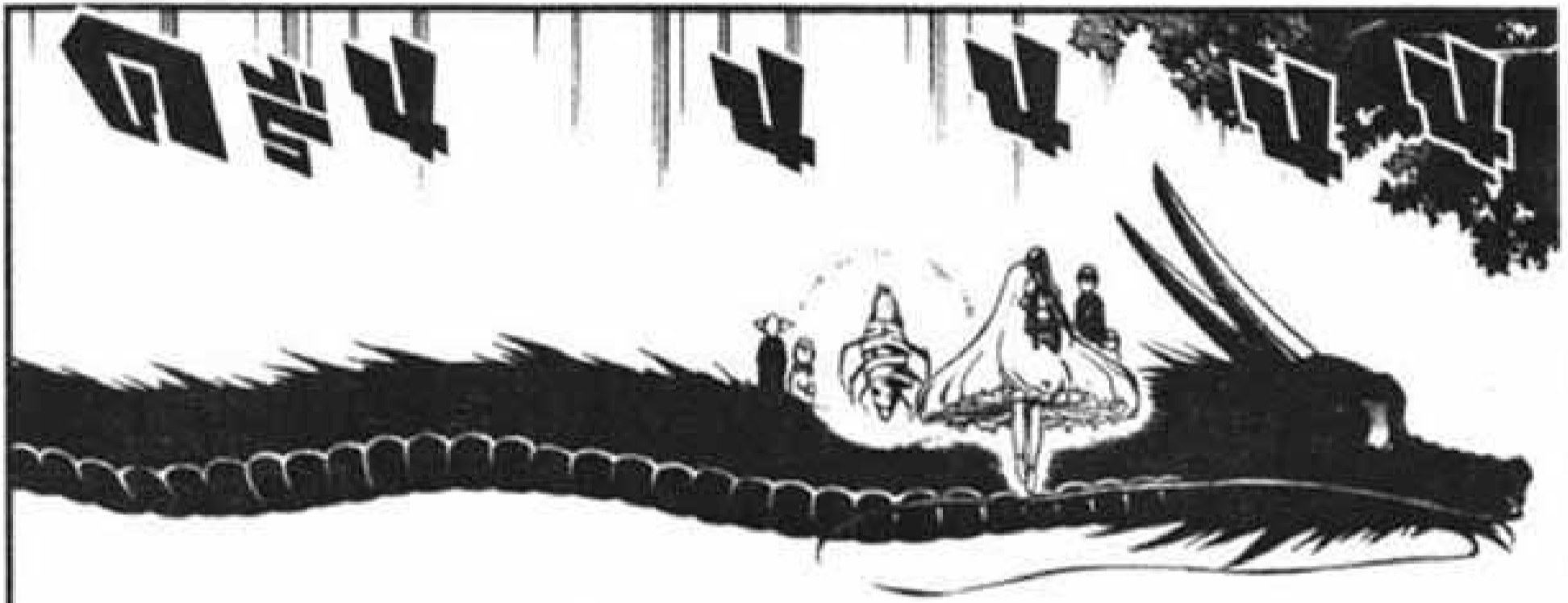
ชั้นท่าน
คือใครกัน
!?

ด๊ะ

ฉันคือ
“ผู้เฝ้าดู”

แต่
เพียงได้
เฝ้าดู...

โลกที่พวกเจ้า
เปลี่ยนแปลง
แบบนั้น
จะดีกว่า

ตอนที่ 340 สับเปลี่ยนอานม้า

พวกเขา
ขอรับ
ผิดชอบ จัดเตรียม
สถานที่ใหม่
ให้ท่าน
มาโหระ
พอใจ

เปลี่ยน
อานม้า
ของที่ดินนะ
พอโหระ

หน้า
เหมือน
กันเลย
?

ฉันท
ขอยืมมา
หลายอย่าง

ตอนออกมา
ข้างบนเมื่อกี้
ขอยืมพลัง
ลอดผ่าน
ของเจ้า

เอ่อ
ท่าน
คือ...

ที่บอกว่า
"ผู้เฝ้าดู"
หมายถึง
อะไรคะ?

ไม่รู้สิ

ฉันท
เป็นใครก็ได้
แล้วก็ไม่ได้
เป็นใครเลย

ปิศาจ

ท่าน
ซุซุกุเกิตสึ

เด็กคนนี้
ไม่ค่อย
รู้เรื่องชาว
เท่าไร

แต่ว่า
เป็นเด็กดี
มากค่ะ

ครับ

ผม
ได้ยินจาก
น้องชาย
แล้ว

ปิศาจ

ปิศาจ

ขอ
ฝากเด็ก
พวกนี้ด้วย
นะคะ

แล้ว มาถึง
ครับ ชั้นนี้
มันก็ไม่ต่าง
อะไรกัน
หรอก

ขอบ
คุณ
ค่ะ

โซจิ ฝาก
ฮารุกะจิ้ง
ด้วยนะ

คิดว่า
ต้อง
สอน...

สิ่งที่จำเป็น
ในฐานะ
มนุษย์
กับเธอ
มากกว่านี้...

แต่ก็
ทำไม่ได้ซะแล้ว
ขอโทษนะ

โซจิ...

โซจิ
?

ท่าน
ซุข
เกิดลี
ผม...

เมื่อ
ก็
ผิด
คำสั่ง...

เลิก
สู้
กับคุณ
เบอร์หนึ่ง
ครับ...!

ไม่
อยาก
สู้...

ด้วย
ความคิด
ของตัวเอง...

ท่าน
ซุขเกิดลี
ก็เคยบอก
ก่อนหน้านี้ว่า
จะลืมคำสั่ง
ก็ได้...

แต่ว่า...
ผมยังไม่
ค่อย
เข้าใจ

ผม...
แบบนี้
ดีแล้วเหรอ
ครับ...?

ผม...

แบบนี้
ดีแล้ว
ล่ะ...

โซจิ

ไม่เป็นไร
จากนี้
คงค่อยๆ...

เข้าใจ
เรื่องต่างๆ
ขึ้น

ทั้งเรื่อง
ดีใจ...

เรื่อง
เสียใจ...

และ
สักวัน
ก็คงเข้าใจ

เรื่องที่
พวกเขา
ทำโหดร้าย
กับเธอ

อย่างน้อย
ก็อยากนำ
ความทรงจำ
ดั้งเดิมของเธอ
กลับมาให้
แต่ว่า...

คงไม่เหลือ
ในตัว
ท่านสีกิสะ
ที่ช่วงชิงไปด้วย
เหมือนกัน

ไม่
สามารถ
ทำอะไร
ให้เธอ
ได้เลย

ขอ
โทษ...

ขอโทษ
จริงๆ

ขอให้
เติบโตเป็น
คนดีนะ...

โซจิ

มีอะไร
ซึ่จึ่มะ

ฮา...
ในที่สุดก็
ออกมาแล้ว
เทร่อ

แล้ว

คุณ
หัตสีกึ

อย่าง
ที่บอก...

ผมขอ
ผลจาก
ตำแหน่ง
ท่น้อยนะครับ

นาย...
จะลงมือ
ทำจริง ๆ
เหรอ?

ถ้า
ไม่เกิดปัญหา
จะช่วยปกปิด
เรื่องกับ
ภายนอกให้
แต่ว่า...

ค่อนข้าง
อันตราย
พอคุณะ

เมื่อ
วาน...

ผมเจอกับ
คนที่ใกล้เคียง
กับ "ความ
สมบูรณ์แบบ"
แบบ...

ตาม
อุดมคติ
ของผม
ครับ

คนคนนั้น
ไม่หวั่นไหว
ต่ออะไร...

บางทีเจ้าตัว
คงไม่ได้คิดว่า
ตัวเองเป็น
แบบนี้
หรือกมั้ง...

แต่
ไม่รู้ว่า
ทำไม...

ถึงดู
เศร้าหมอง
มาก ๆ เลย

พอถูก
คนคนนั้น
ขอร้องเลย
ตอบ OK ไป

.....

ผู้หญิง
ไซโหม

ผู้ชายของโอกิ
ส่วนใหญ่
มีชะตาถูก
ผู้หญิงกิน
นะ...

ระวัง
ให้ดี
เดอะ

ฉันเทร
อ
ครับ

เดี๋ยวจะมี
ตัวแทน
มาครับ

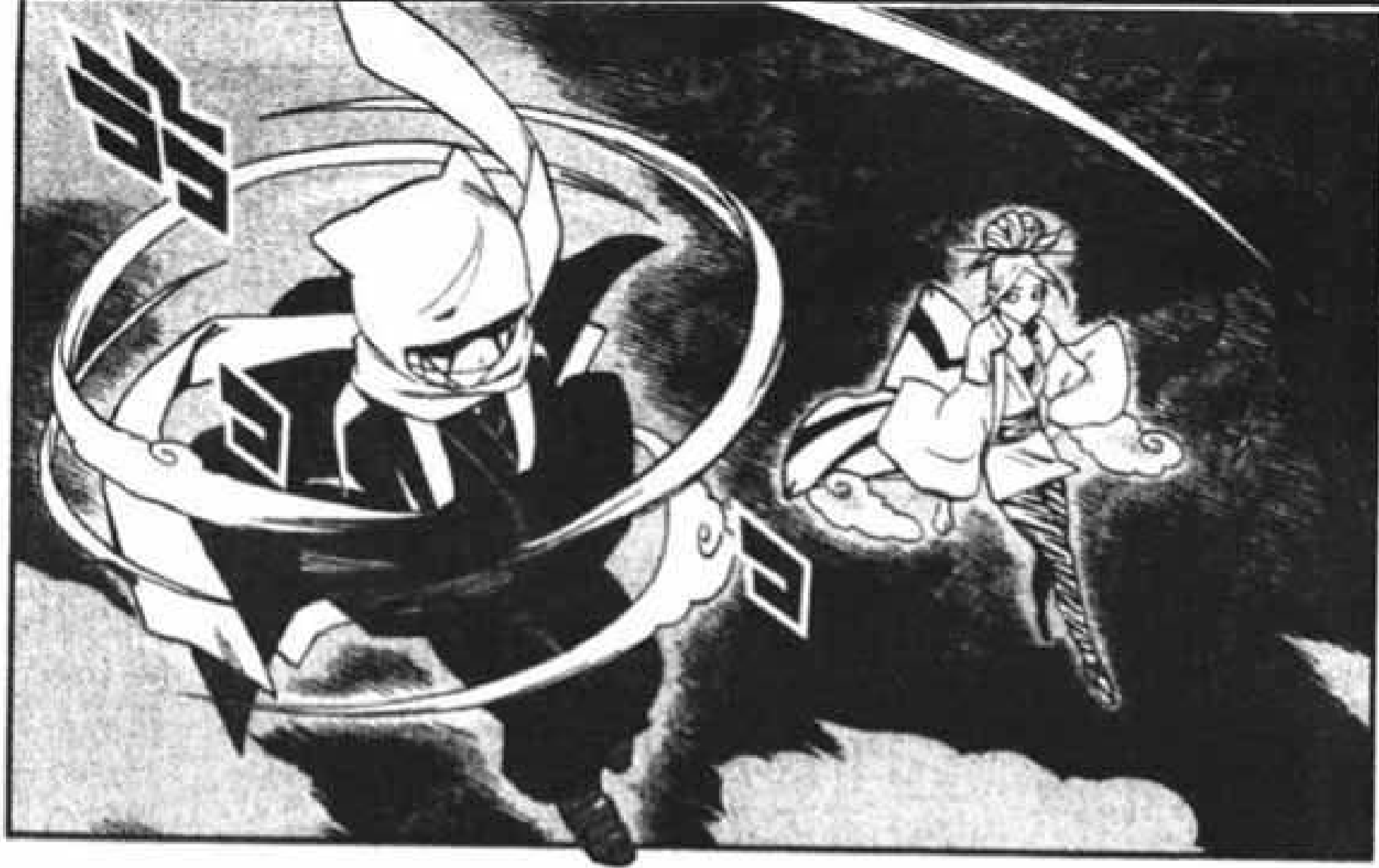
ผมขอตัว
ก่อน

นิสัยไม่คิดอะไร
นั่น... อาจเป็น
สิ่งสำคัญผิดพลาด
สำหรับโลกนี้
ก็ได้นะ...

ว่าแต่
ตัวแทน
นี่มันอะไร
กัน...?

เอ่อ

ใคร
เหรอ?

ผมอาจ
ไม่สามารถ
เป็นตัวแทน
ฮิจไรได้
แต่ว่า...

ดูเหมือน
หมอนั้น...
จะทำอะไรบ้าง
ผิดพลาด...

โอกิ...

ไรคุโร่
ครับ

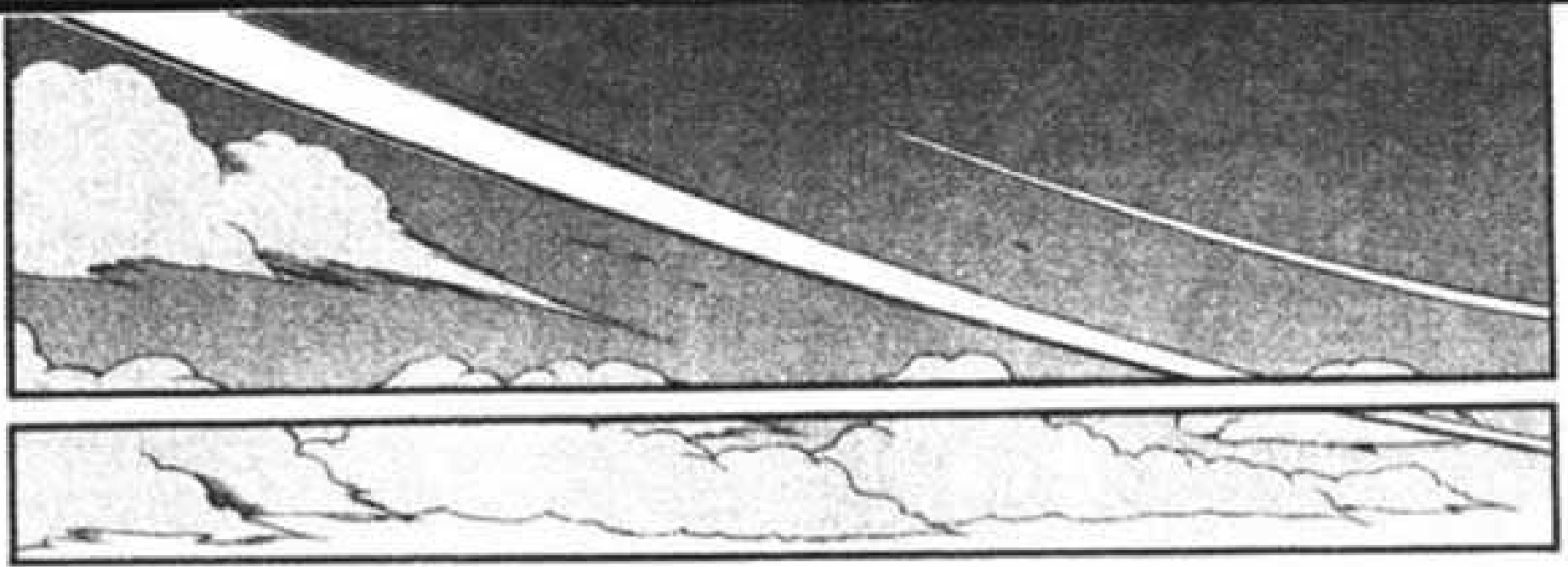
นี่...
นายคือไรคุโร่
เหรอ!

ต้องอยู่
อย่างลำบาก
ในตระกูลโอกิ
นำตุเลขไซโหม
?

นี่ไซ
เคียบอก
ไว้...

ว่านาย
นิสัยเหมือน
ตัวเอง
ที่สุด

ขอโทษ
ที่ทำให้
คอยค้ะ
ท่านโทคิโมริ

ดูเหมือน
จะไปได้
สวย
สินะ

ท่านผู้นี้คือ
ท่านมาโฮระ
เทร่อ...

วิชาเสร็จ
สมบูรณ์
แล้วใช่ไหม

ถ้าอย่างนั้น
รักษาสภาพนี้
เอาไว้รออยู่
ตรงนี้
แหละ

เธอ
คือ...

โทกิเนะ
คุง
สินะ

คนคนนี้เป็น
เจ้าสัทธิ
สาชามะ
โทคิโมริ...

จับหน้าที่
เหน้อย
หน้อยนะ

ต้อง
ทำให้เธอ
เดือดร้อน
หลายเรื่อง
เหมือนกัน

ว่า
แต่...

ทางนี้
คือ?

การต่อสู้
จบแล้ว
เหรอ?

ซิจโร่

ท่าน
มา yukะ

นี่... กูตนั้น
มาอยู่
ข้างบน
อีกแล้ว

ให้ตาย
เดอะ
น่า
ซังเกียจ
จริง ๆ

พวกเรา
ตระกูล
โอกิ...

รุ่งเรืองมา
จนถึงตอนนี้
เพราะท่าน
กับที่ดินของ
อาราชิซากิ
ผืนนี้

ที่บอก
ว่า...

ผมคือ
ผลชานขึ้นเอก
ของโอกิ
ไม่ได้โกหก
ใช่ไหมครับ?

ไม่ได้
โกหก

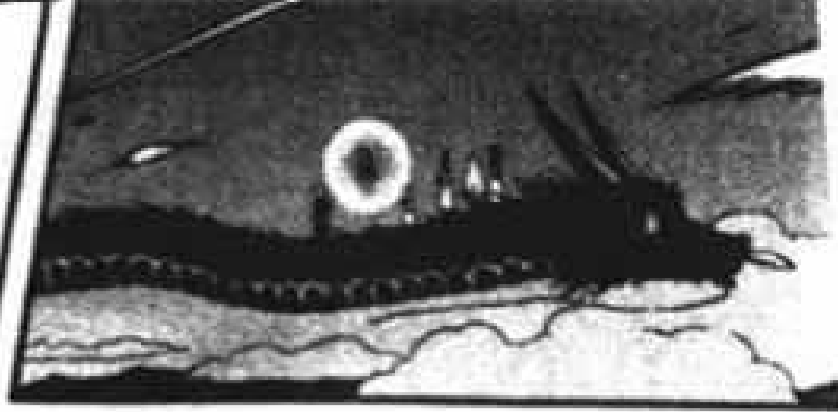
ถ้าอย่าง
นั้น...

มาทำให้
จบลงตรงนี้
เดอะครับ

อย่างนี้
นี่เอง...

โซริซาทำให้
ตำแหน่งในฐานะ
เจ้าของฮาคุมะ
ถูกปลดออกชั่วคราว
แล้วก็ฆ่า
เจ้าของที่ดิน
ผืนใหม่...

จากนั้น
ก็ผืนเขียนทับ
ลงไปในฐานะ
เจ้าของคนต่อไป
สินะ...

กะ...

แก...

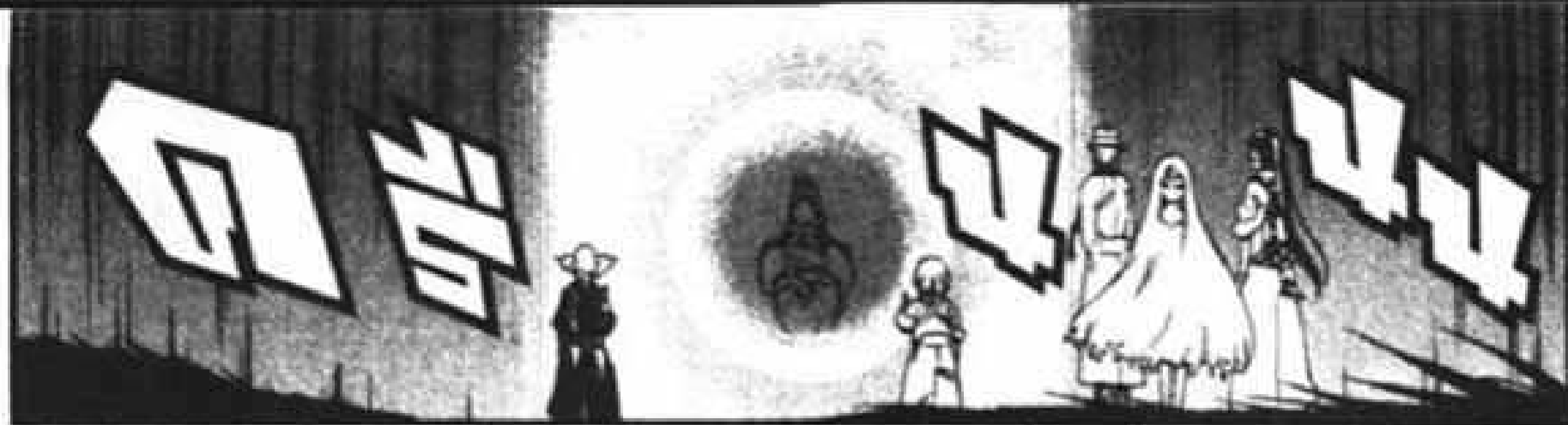
ทาส
ของท่าน
คือผม
เป็นคน
สุดท้าย

ผม
อยากเห็น
โลกใหม่
สักที

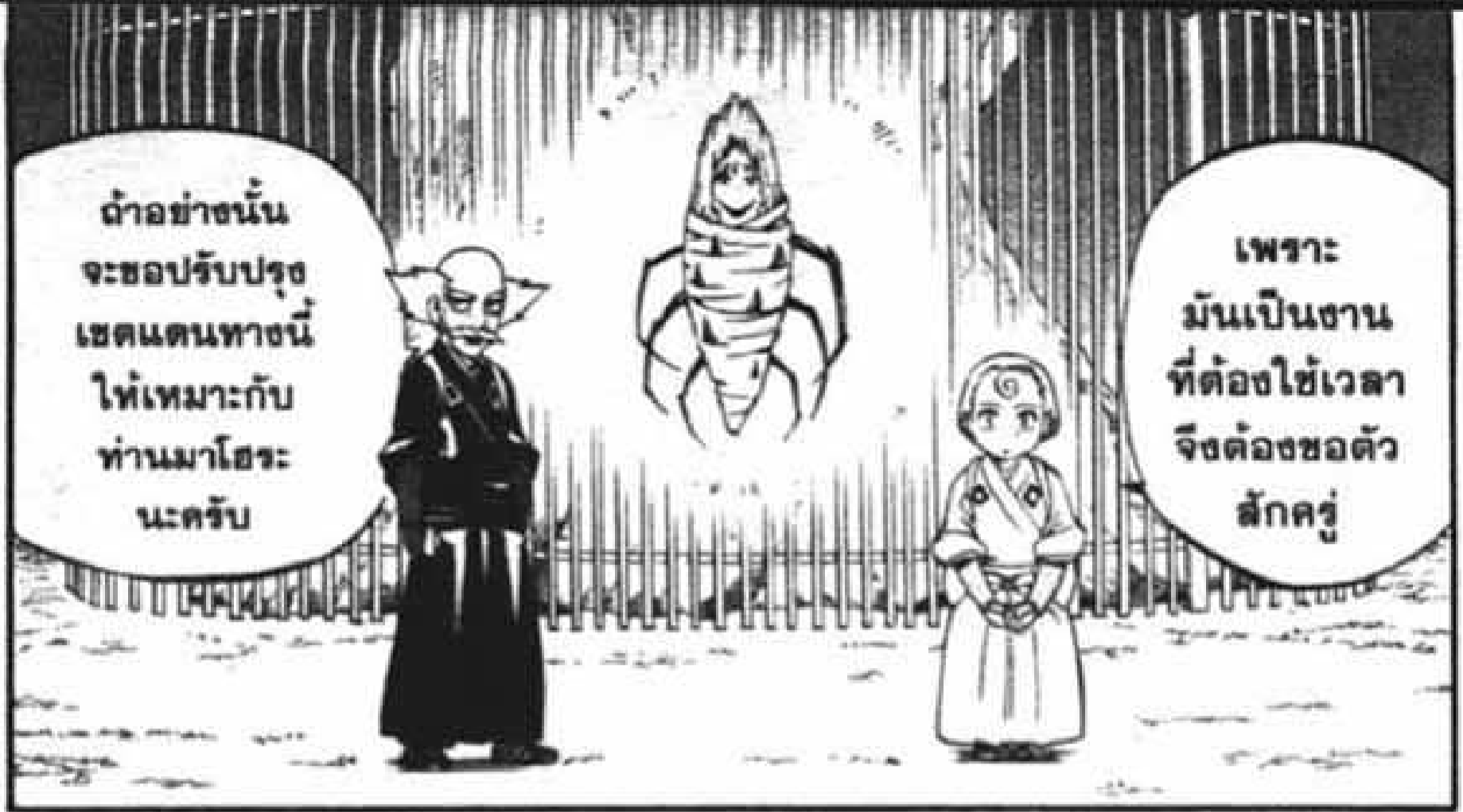
ที่ผ่านมา
ขอบคุณ
มาก

แล้วก็
ลาก่อน

ถ้าอย่างนั้น
จะขอปรับปรุง
เซตแดนทางนี้
ให้เหมาะกับ
ท่านมาโฮระ
นะครับ

เพราะ
มันเป็นงาน
ที่ต้องใช้เวลา
จึงต้องขอตัว
ลากจู้

คุณ
ย่า...

กำลังกาย
ทหนักกลับมา
แล้วจะช่วย
อีกแรงนะ!

ขอโทษ
นะ

แล้วก็
ขอบคุณ
ที่ยอม
ร่วมมือ

ฉันท...

มีหน้าที่
ต้อง
ปิดฉาก
นี่นะ

คอบ
ตัวบสี
คุณเข้า

มอบหมายให้
จัดการอย่างนั้น
ไม่เป็นไรแน่
นะครับ...

คุณ
โทคิโมริ

อ่า

พวกเขา
เป็นมนุษย์
ที่ปกติ
กว่าฉัน
มากนัก

จับรอง
ไม่มีปัญหา
หรอก

อย่างนี้
นี่เอง

อุตสาหกรรม
มาถึงขั้นนี้
ทำไม
เปลี่ยนแปลง
อะไร
สักอย่าง
ก็แย่งดี...

แล้ว
เจ้าของ
คนไหนก็
เหมือนกัน
เป็นอยู่ทุก
ที่นั่นแล้ว

มาโฮระ
มีศักดิ์สูงกว่า
มาซูกะ

ได้กำไร
จริงๆ นะ
เจ้าคน
ฆ่าเทพ

แล้ว
ท่านผู้นี้
ล่ะ?

บอกว่าเป็น
"ผู้เฝ้าดู"
หรือ
อะไรสักอย่าง
นี่ล่ะ

ผู้เฒ่าดู...?
ดูเหมือนเป็น
ตัวตนชั้นสูง
พอสมควร
แต่ว่า...

ท่าน
มาทำ
อะไร?

อุตสาห์
ลิมตา
ตื่น

สจ่าจ
รูปร่าง
ชั้นมา

ก็ต้องเฒ่าดู
ไรมากกว่านี้
สิ...

เจ้า...

ดั่ง

มีพลัง
น่าสนใจดี
นี่

ชอยืม
หน่อย

เอ้

ว

ตีจริงๆ

แบบนี้ทำจะบิน
ได้อย่างอิสระ
สบายอารมณ์

ลองไปถึง
โทโฮคุที่วุ่นวาย
เพราะการล่า
ที่ดินเทพคูตี
ไหมนะ

โทโฮคุ
!?

แต่ว่า...
ทางนั้นก็คงมีฉัน
ของทางนั้น
ลึบตาตื่นอยู่
เหมือนกัน

แต่ว่า
เจ้าก็เป็นพวก
นอกคอกพอ
สมควรเลยนะ

ฉันไม่คิดว่า
พดุงขนาดนี้
จะจำเป็น
สำหรับมนุษย์
หรอก

ผมก็คิด
แบบนี้
เหมือนกัน
ว่าแต่...

พวก
นอกคอก
คืออะไร
เหรอ?

หมายถึงคนที่
ออกมาจาก
กรอบของ
มนุษย์ใจละ

แต่ว่าห้องเจ้า...
และพวกที่เห็น
เมื่อกี้ล้วนแต่มี
กรอบแข็งแกร่ง
พอคู่

คนที่
มี
กรอบ
แข็งแกร่ง
เป็นเรื่อง
ดี...

เพราะตอนที่
ออกมา
จากกรอบ
จะไม่พังง่าย ๆ

กรอบ...

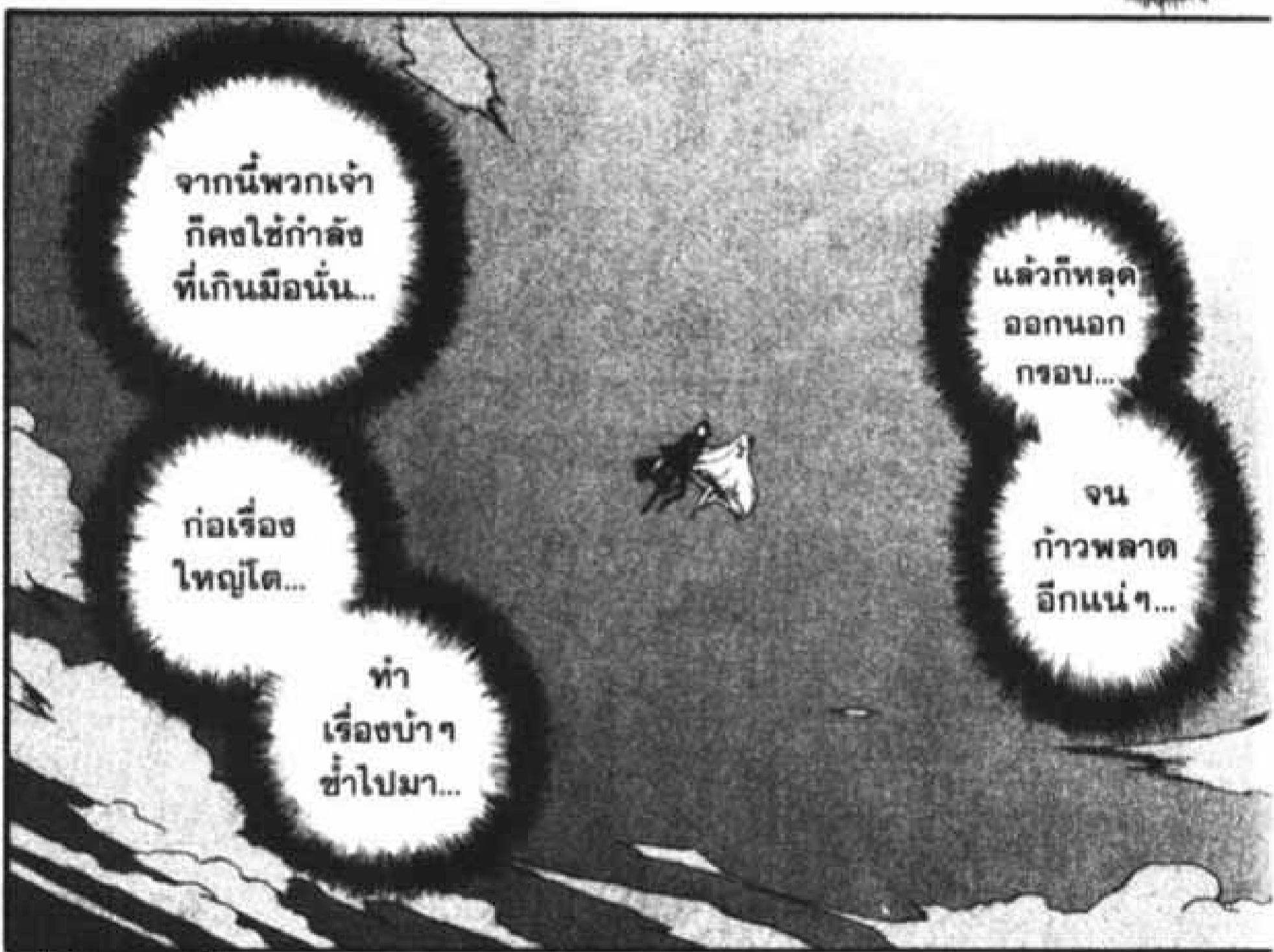
เทร
อ
คร
บ

ข้างใน
ตัวฉัน...

มีพฤติกรรม
ชั่วร้ายของมนุษย์
อย่างพวกเจ้า
อัดแน่นอยู่
เป็นส่วนมาก

ปราสาท
หลังนี้คง
ไม่ไหว
แล้ว...

เบอร์
หนึ่ง!

จะหนี
ไม่ใช่
เหรอ?

ไป
สิ

ท่าน
คาเครุ
ล่ะ?

ฉัน
ไม่ไป

พอ...

แล้ว

ทำไม
?

—
ฉัน...

ไม่
เหลือ...

อะไร
อีกแล้ว

มิจรุ
ก็ตาย...

เวทมนตร์
ก็หาย...

แถม
ยังใช้พลัง
ไป
จนหมด...

.....
รู้สึก
เจ็บแผล
ที่มีอ...

มาตลอด
ตั้งแต่
เมื่อที่แล้ว...

เลือด
หยุดแล้ว
นี่ครับ

นั่นมัน
เรื่อง
ปกติ!!

ปกติความ
เจ็บปวด
แสบเคียวก็
หายแล้วแท้ๆ

ขนาดแผล
แค่นี้ฉันก็ยัง
รักษาไม่หาย

ถ้า
ไม่มีพลัง
พิเศษ

ฉันก็แค่เด็ก
ที่ไม่มีใคร
ต้องการ
!!!

ไม่มีประโยชน์
อะไร
แถมทำอะไร
ไม่ได้...

ถ้าเป็นแค่
คนธรรมดาๆ
เป็นเครื่องมือ
ยังไม่มีใครเขา
อยากใช้เลย!!!!

ฉัน
ไม่อยาก
ถูกบอก
ว่า...

ไม่
ต้องการ
อีกแล้ว

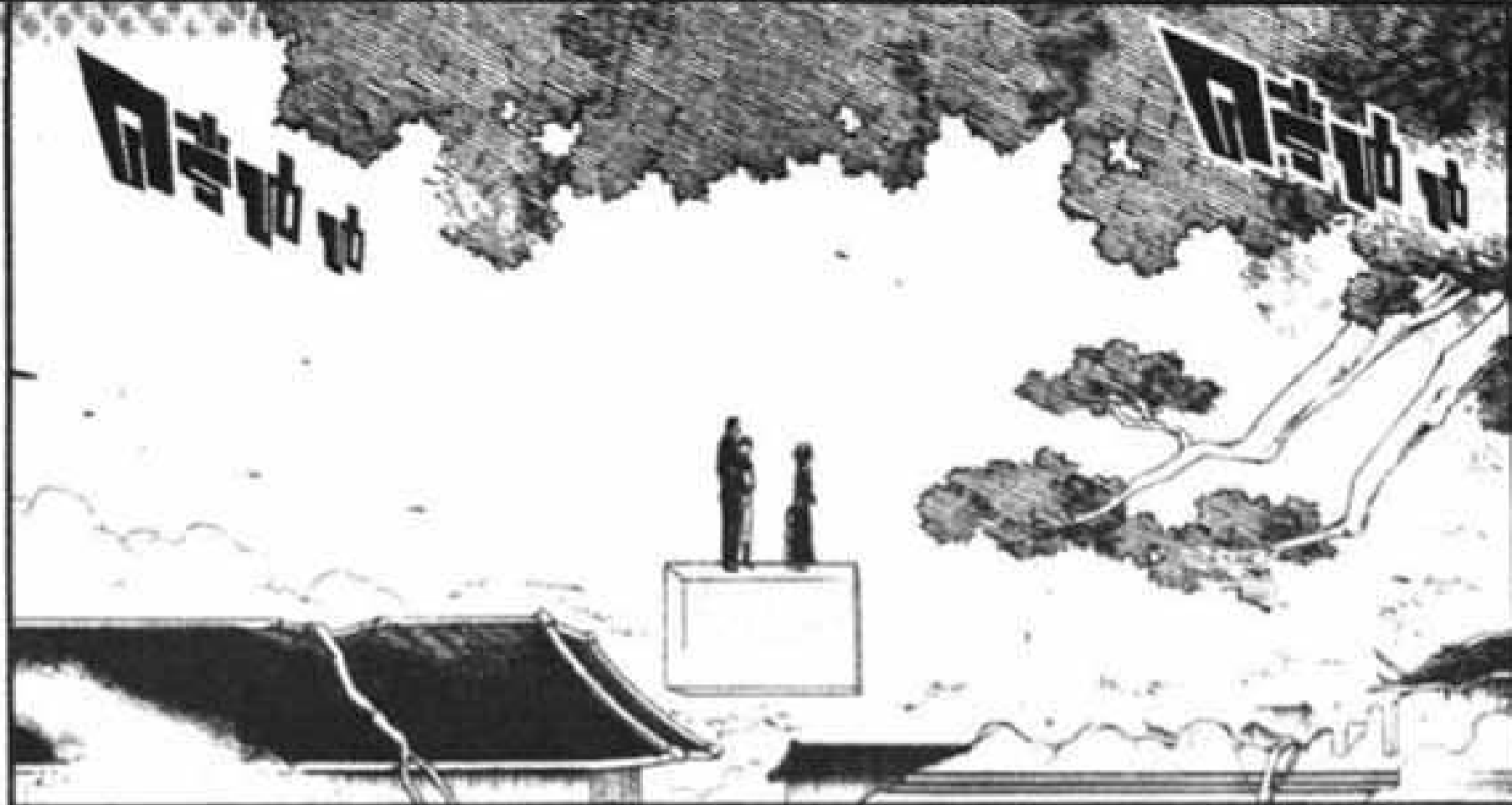
ซบ
ซบ
ซบ

คุณ...

แค่ร้องไห้
หรือหัวเราะ
แบบนั้น
ก็พอแล้ว
ไม่ใช่เหรอ...?

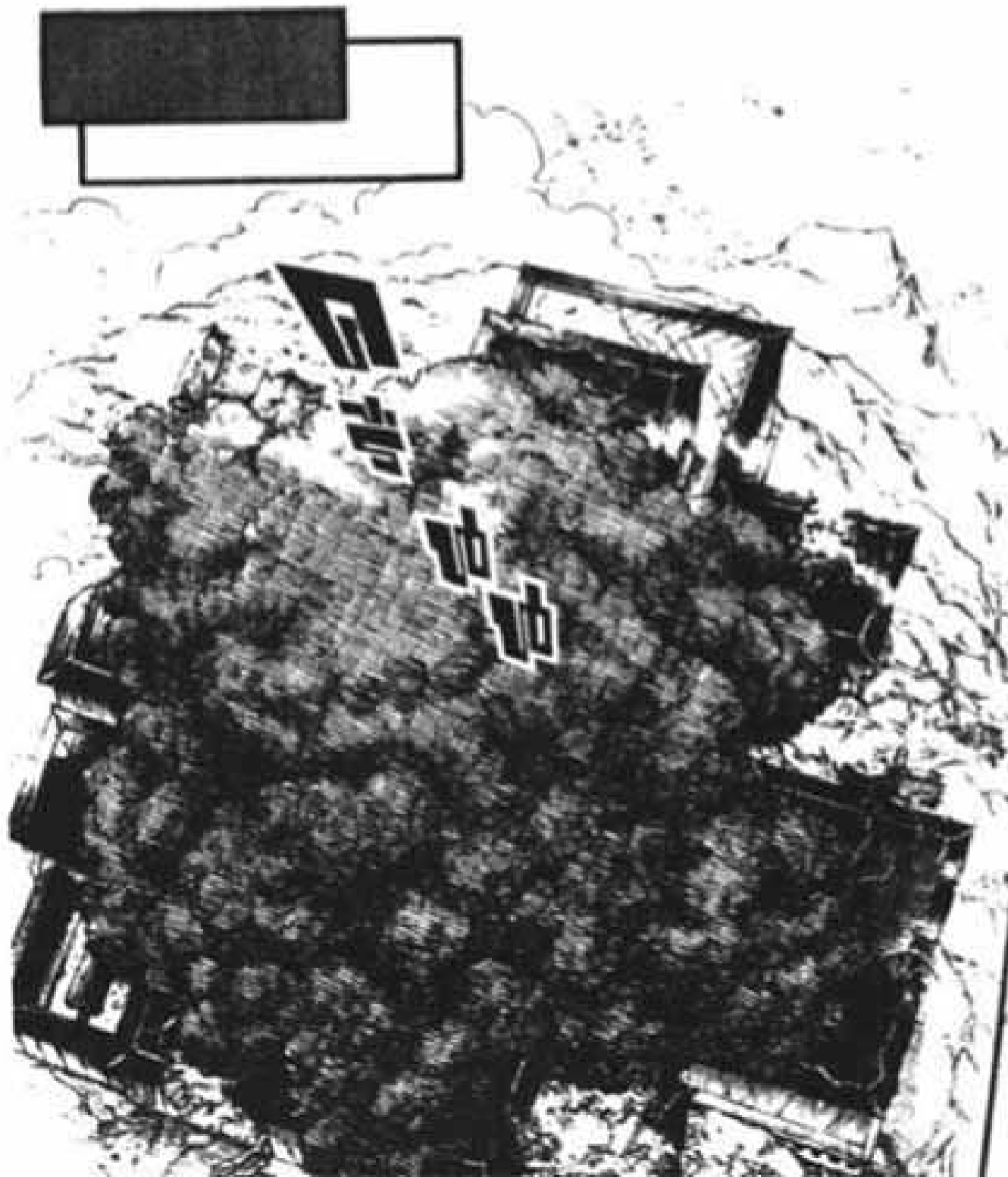

ฉัน...
เป็น...

แบบนี้
ดีแล้ว
หรือ
?

ก็เป็น
คำตอบที่ตัวเอง
คิดเองใช่ไหม
?

โยชิโมริ
เริ่มสร้าง
ขั้นแรกแล้ว
สินะ...

สินโค
เทร่อ...

คงเป็นวิชา
ที่ต่อให้เรา
ใช้เวลา
ทั้งชีวิต
ก็คงทำ
ไม่ได้...

พูดง่าย ๆ
คือหน้าที่
ของเราอาจเป็น
การเฝ้าดูจนถึง
ตอนสุดท้าย...

จะว่าไปแล้ว
มีแค่ต้องคอย
ตามล่าตาม
เข็ศตลอด
เลย...

ควับ

ฮือ...

ฮารุกะ!

ฮารุกะ
ล่ะ!?

จัด
ให้
!!

ปัง

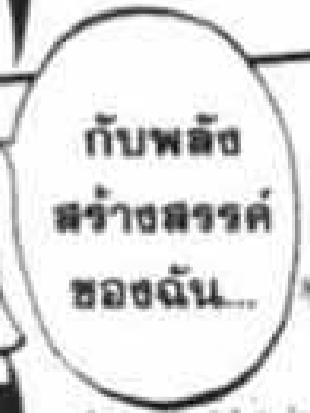

เฮ้...
แบบ
ใหญ่
พิเศษ...

ปราสาท
คาราสโมริ
ที่แท้จริง
!!

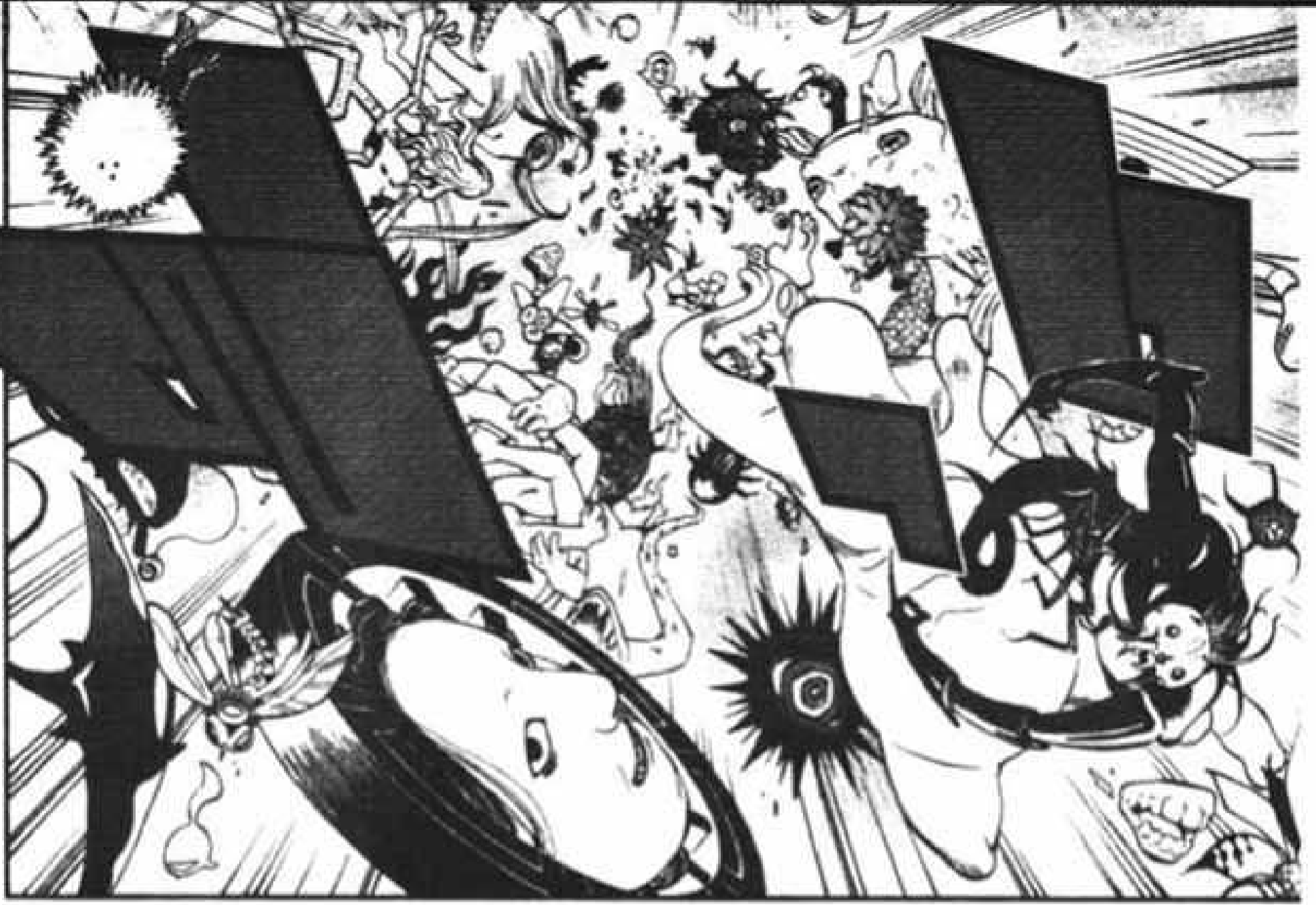

นี่จะนำโมโท
แต่เขาเจ้านั้น
ออกมาด้วย
แล้วกัน

ช่าง
เถอะ

เอาที่นึกได้
ออกมา
ให้หมด
ไปเลย!!

ไอ้

โฮชิโมริ
ที่เหลื่อ
ขอสาว ๆ
ด้วยนะ!

ฮะ...
สาว ๆ
เรื่อง!?

จริงๆ
เลย...

สว่าง
ชินโด
โทยูโด
เหลื่อเกิน
นะ

นั่น...

ภูเขาฟูจิ
โฮโหม
?

คุณ
แม่
!?

ซ่อนความรู้สึก
ในชินโดที่
เราสร้างแล้ว
เข้ามาใกล้
ฉันเถอะ
จำยกางเกินไป
แล้ว...

ในปราสาท
คาราสุโมริ
คราวก่อนมี
ของอยู่
หลายอย่างเลย
โฮโหม?
ทั้งหมดนั้น
คือของชอบ
ของนายท่าน
ที่ท่าน
โทคิโมริ
เตรียม
เอาไว้

เอาออกมา
มากกว่านี้
เถอะ

ฉันเธอ...
เห็นว่าประหลาด
เลยไม่ได้สังเกต
แต่ว่า...

ทั้งหมดนั้น
เพื่อซูชินมารุ
หรอกเธอ...

ช่วย
ไม่ได้...

จะ
สร้างให้
แล้วกัน!

นางท่าน~~~~~

เด็ก ๆ !

ซ่า
จับไข่!

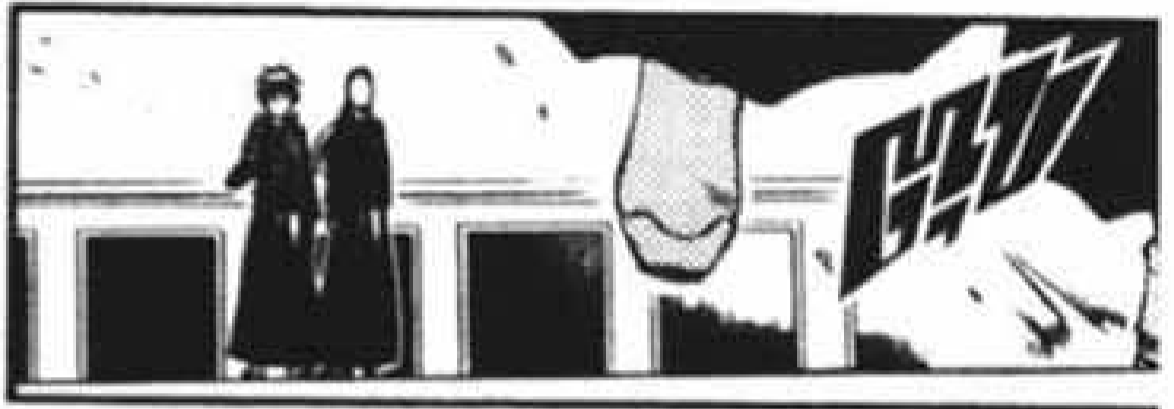
ตามด้วย
ชาวเมือง
!

แล้ว
ก็

ฮุบเล่ฮุบ

โยชิ
โมจิ!

ฉันทัน...

เพียงเคย
สนุก
ขนาดนี้
เป็น
ครั้งแรก
ตั้งแต่
เกิดมา
เลย!!

แบบนี้
ดีแล้ว
ล่ะ

โลก
แสนสนุก
ที่นาย
สร้าง...

สุดยอด
ไปเลย
!

นั่น
ใช่... ถ้าเดินไป
ตามที่ค่อยๆ
มีคณนี้ก็จะ
ออกไป
ข้างนอกได้

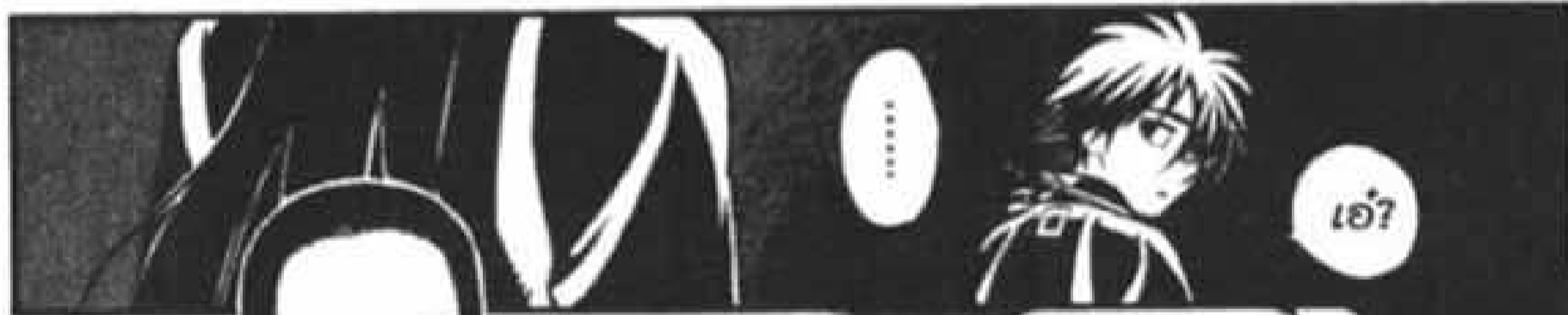
ลูกทำได้
ดีมาก

เก่ง
จริงๆ

สมเป็น
ลูกแม่

ที่เหลือไว้
เป็นหน้าที่
ของแม่เอง

.....

เอ๋?

ฉนึ๊ก
นะ...

ถ้าไม่ปิดชินโค
ให้เรียบร้อย
จากข้างใน
ก็จะไม่สมบูรณ์

โฮชิ
โมจิ...

โตนคุมตา
จับฝึก
อีกแล้ว
เหรอ?

ถึง
การฝึกจะ
เข้มงวด

แต่ถ้าโฮริซา
ไม่ได้คนที่
ลำบากก็คือ
ตัวลูกนะ

ผม
ไม่ได้เกลียด
การฝึก

โฮริซา
สนุกดี...

แต่ว่า
ไม่อยาก
สืบทอด
ตระกูล...

เพร่อ

แม่กำลัง
เย็บผ้า
อยู่พอดี

ตอนที่ 343
สุปโกะ

ไป
เปลี่ยนชุดสี
โยชิเมจิ

จะดี
เหรอ
?

ลูกชอบ
แบบนี้
สินะ

อย่าให้
คุณตา
รู้ละ

พี่...
พี่อะไร?

มาซา
โมริ?

ทำไม
เธอ?

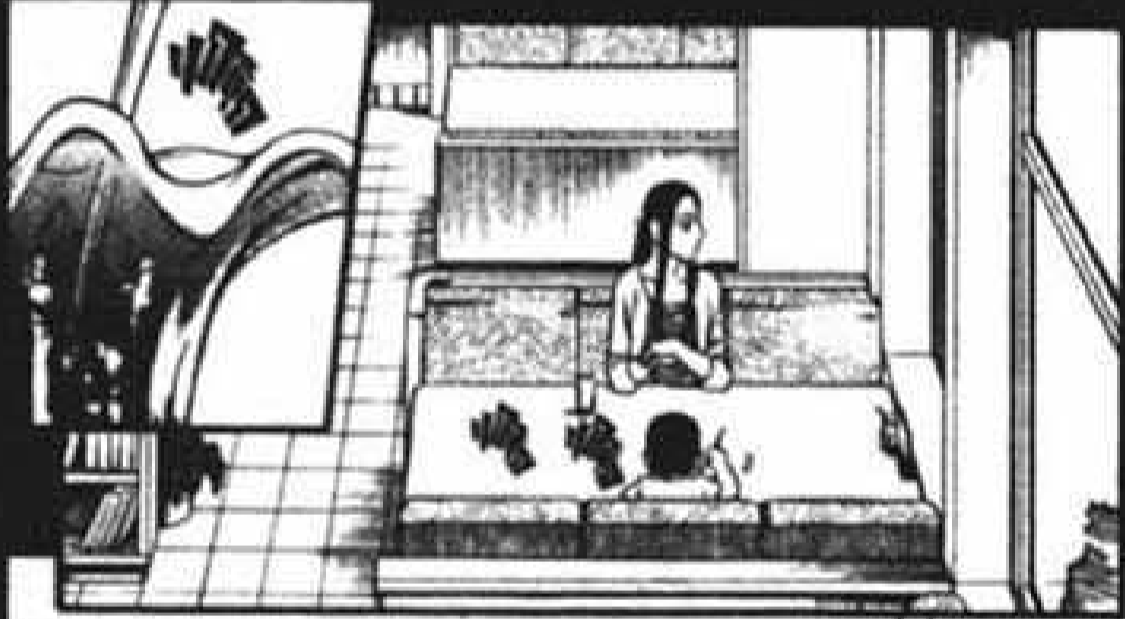
พี่...
เขาก็ชอบ
แบบนี้
เหมือนกัน

ฉัน
เหรอ
?
แต่ว่าเด็ก
คนนั้น
ไม่เคยพูด
อย่างนั้น
เลย...

รู
ก็น่าจะรู้
นี่นา!

ฉัน
เหรอ...
ไม่รู้
เลย...

จริง
สิ...

คราวหน้า
แม่
จะอบเค้ก
ให้เอาไหม

จริง
เหรอ
!?

ทำ
ได้...

ไม่ดี
เท่าไร...

หึ่งก่อนที่
มาซาโมริจะ
กลับจาก
โรงเรียนเถอะ...

ฮะ!

ไม่
เป็นไร
!

แค่เอาส่วน
ที่ดำ
ข้างนอกนี้
ออกก็พอ
!!

เห็น
ไหม...

ไม่เป็นไร
หรอก
คุณแม่!

แค่
แซงนิด
หน่อย...

แต่ข้างใน
อร่อยดี
!!

นะ!

คราวหน้า
ผมก็จะ
ช่วยทำ
ด้วย!

เพราะ
ฉัน...

เพราะฉัน
ทำอีก
นะ!!

คุณ
แม่
?

ที่บอกว่าต้อง
ปิดชินโดจาก
ข้างใน...

ทนาย
ความว่า
ยังงี้...

อย่าบอกนะ
ว่าตัวเองจะ
อยู่ข้างใน
นี่...

คุณ
แม่
!?

การจะตัดจุด
เชื่อมโยงกับ
ข้างนอกอย่าง
สมบูรณ์มีแค่
ต้องปิดจาก
ภายใน

ปราสาท
คาราสุโมจิ
หลังก่อนท่าน
โหดโมจิก็ปิด
จากข้างใน

ถึงจะ
ผิดพลาด
ก็เถอะ

โยชิ
โมจิ...

แบบ
นั้น...

ไม่ได้
นะ!

มาถึง
ขั้นนี้

คิดจะ
ไม่ทำให้
สมบูรณ์
ขั้นเหรอ?

คุณแม่
ไม่จำเป็น
ต้องเสียสละ
เลยนี่นา!!

ไม่ได้คิดว่า
นี่คือ
การเสีย
สละ
แม่ทำ
เพราะ
อยากทำ

พูด
อะไร
!?

คุณแม่
โดน
โทคิโมริ
หลอกนะ
!!

หมอนั้น
ปิดบังเรื่อง
สำคัญเอาไว้
อีกแล้ว...

ฮืม
มีวิธีอื่น
อีกไหม
นะ...

ไม่มี
หรอก

เป็น
แผนการ
ที่แม่...

ใช่
เวลากว่า
สิบปี
สร้างขั้น
เชียวนะ

—

ผม
จะทำ
เอง

ถ้า
อย่าง
นั้น...

ผมจะ
ทำจนถึง
ขั้นสุดท้าย

เพราะผม
เตรียมใจไว้
ขนาดนั้น
แล้ว

เรื่องที่
คนระดับลูก
ทำได้...

คิดว่าแม่
จะลงมือ
ทำเอง
หรือ?

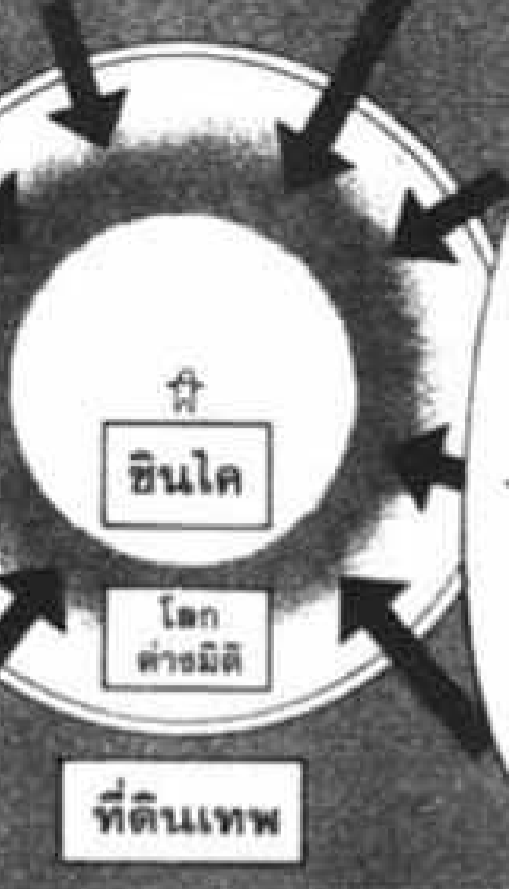

ดูเหมือน
ไม่ได้เข้าใจ
อะไรเลย...

คงไม่ได้คิดว่า
ตัวเองสร้าง
ชินโคนี่ขึ้นมา
คนเดียว
หรอกนะ?

เราใช้พลัง
กับโครงสร้าง
ของที่ดิน เพื่อสะกด
เทพ...
ชินโค
ซึ่งสร้างด้วย
พลังของ
นายท่าน

ชินโท
คนอย่างลูก
ใช้พลังแบบ
ไม่ยั้งคิดไม่ว่า
ด้านไหน
ก็คงพียงหมด

แม่ต้องคอย
ลร่างชินโค
ขึ้นใหม่โดย
ควบคุมสมดุล
เอาไว้ตลอด
ข้างนอก

ที่
คาดหวัง
ในตัว
ลูก...

คือเรื่องการ
เกลี้ยกล่อมและ
ดึงพลังจาก
นายท่าน

ถือว่าทำ
หน้าที่ได้ดี
มากทีเดียว

เดี๋ยว

อุตสาห์
อดกลั้น
มาถึง
ตอนนี้...

ฮ้าว
ไม่ได้นะ
คล้ายวิชา
ใจจิตออก
แบบนี้

อย่า
ล้อเล่น
นะ...

ผม...

ความจริง
ไม่ได้อยาก
สะกดซูชินมารุ
เลยสักนิด
!!

พยายาม
เกลี้ยกล่อมว่าให้ไป
อาศัยข้างนอก
โดยมีผมคอย
ปกป้องข้างตัว
ตลอด...

ทางนั้น
ต่างหากคือ
ความต้องการ
จริง ๆ!

แต่ว่า
ซูชิน
มารุ...

กลับ
ไม่ยอม
ตอบ
ตกลง...

แถมยัง
ต้องให้
คุณแม่มา
เสียดสละ
ด้วย
ใครจะไป
ยอมรับ
ได้ละ!!

พอเห็น
ผมยอมอยู่
เงียบ ๆ
หน่อย
ทุกคนก็เลย
พูดเอาแต่
ได้!!!

นายท่านเอง
ก็ยอมเลือก
หนทางเพื่อ
คนจำนวนมาก
นะ

หนวก
หู
!!

เป็น
หนทางที่อยู่
มีพลังควร
เลือก...

หนวกหู
!!

ผม
ไม่ยอม
ทรอก
!!

ไม่ยอม
เด็ดขาด
|
!!!

หรือ

แต่ว่า
แม่

ทำได้
แต่เรื่อง
แบบนี้
นี่นา...

.....

หา?

คิดว่า
ทำแบบนี้
แล้วทุกคน
จะดีใจ
ซะอีก...

ลูก
บอกว่า
ไม่ยาก
สิบทอด
ตระกูล...

แถมทุกคน
ก็ถูกที่ดิน
คาราสุโมริ
ผูกมัดจน
ไร้อิสระไม่ใช่
เหรอ?

ถ้าทำให้
สิ่งนี้หายไป
แม่เองก็น่าจะ
ทำได้...

พูด...
อะไร
?

ไม่ได้
เรื่อง
จริงๆ
นั่นล่ะ...

แม่...

ไม่เข้าใจ
จิตใจ
ของมนุษย์
มาตั้งแต่
เมื่อก่อน
แล้ว

มีแค่พลัง
แต่บางทีคง
ไม่มีสิ่งที่
เป็นพื้นฐาน

สำคัญอะไร
บางอย่าง
ในฐานะ
มนุษย์...

พูด...

อะไร
!?

ไม่อาจ
สอนอะไร
ได้เลย
ในฐานะ
มนุษย์...

ที่บ้าน
ก็ทำอะไร
ไม่เป็น
สักอย่าง

สิ่งที่แม่
พอทำได้
เลยมีแต่
เรื่องนี้

อย่าง
น้อย...

ขอให้แม่ได้ใช้
พลังที่เหมือนกับ
สัตว์ประหลาดนี้
เพื่อพวกลูกเถอะ

คุณแม่
ไม่ใช่
สัตว์
ประหลาด
ลึกหน้อย!!

ถึงจะทำ
อาหาร
ไม่เก่ง...

ขอคิด
แปลก

จะยังงี้
ก็ช่าง
สิ!!

ขอแค่ให้มี
คุณแม่อยู่
ผม...

มัน
อะไร
กัน!

ไม่ต้อง
ห่วง

บ้านหลังนั้น
ไม่มีแม่อยู่
จะปกติ
มากกว่า

อย่า
พูด
แบบนั้น
สิ!

บ้านที่ใช่
ฝึกวิชา
นั่น...

แม่เคยไป
ครั้งหนึ่งเพื่อ
เก็บร่างจริง
ของท่าน
โทคิมุริ

เห็นลูก
หลับสนิท
แต่ว่า...

ไม่คิด
เลยว่า
นั่น...

จะเป็นการ
ได้มองใกล้ๆ
ครั้งสุดท้าย

ซ
ซ

เลยต้องใช่
เวลากว่า
จะปิดได้...

เพราะลูก
สร้างโลก
ซะใหญ่โต...

แฮก

ต่อให้หา
เท่าไหน
ก็เปล่า
ประโยชน์

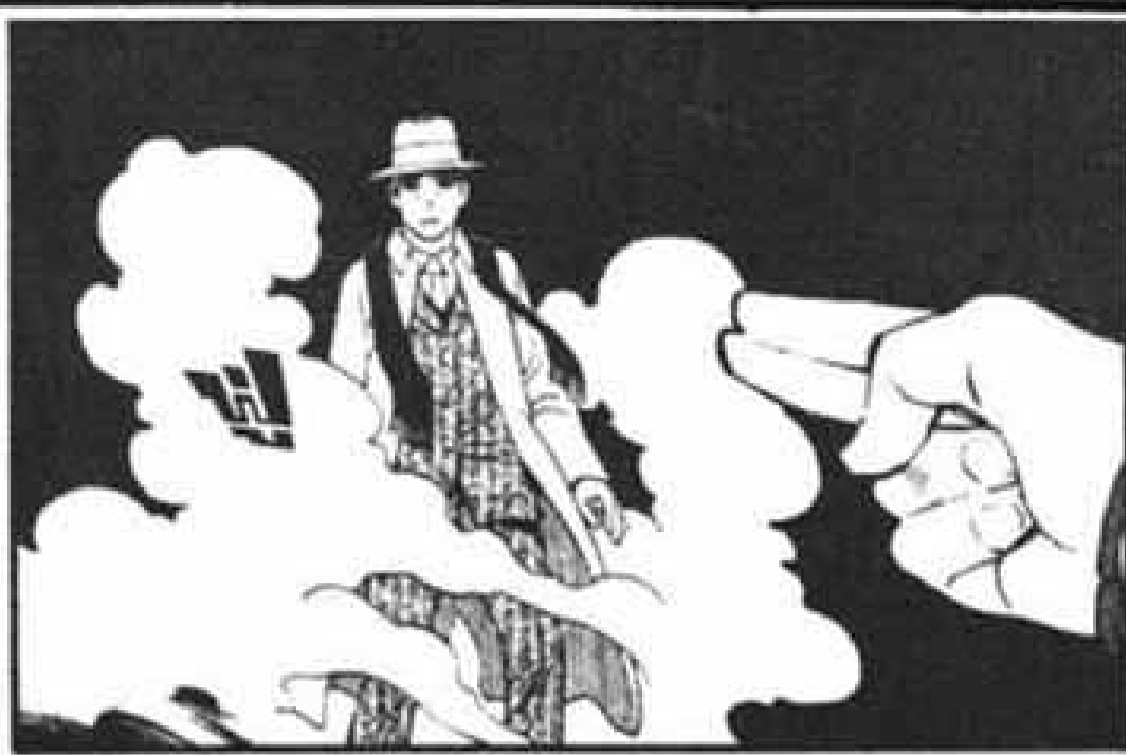

ความ
มั่งมัน
ซอ
พล่อนนั้น
แรงกล้า

ต่อให้เจอไซมูโซ
ก็เป็นผู้ใช้วิชาที่
ไม่อาจเทียบเท่า
แม้ปลายเท้า
ไม่มีทางจับได้
หรอก

ฉันมอบ
ร่างจริง
ให้เฉพาะ
ภายใน
โลกนี้

ตราบไต
ที่... ไม่ออกไป
จากที่นี่ก็ไม่มี
วันหายไป
หรอก

เป็นโลก
ที่ฉันสร้างขึ้น
ย่อมต้องทำ
ตามใจชอบ
แน่

อีก!!

อีก

เหมือนกับ
มนุษย์
เจ็บไซ้ไหม

ฉัน
ทำให้นาย
ไซ้พดิ่ง
ภายในนี้ได้
นิดหน่อย

เวลาของ
ซูชินมารุก็ไม่ได้
หยุดลง อย่าคิด
ว่าจะจะเป็นเด็ก
ตลอดไปนะ

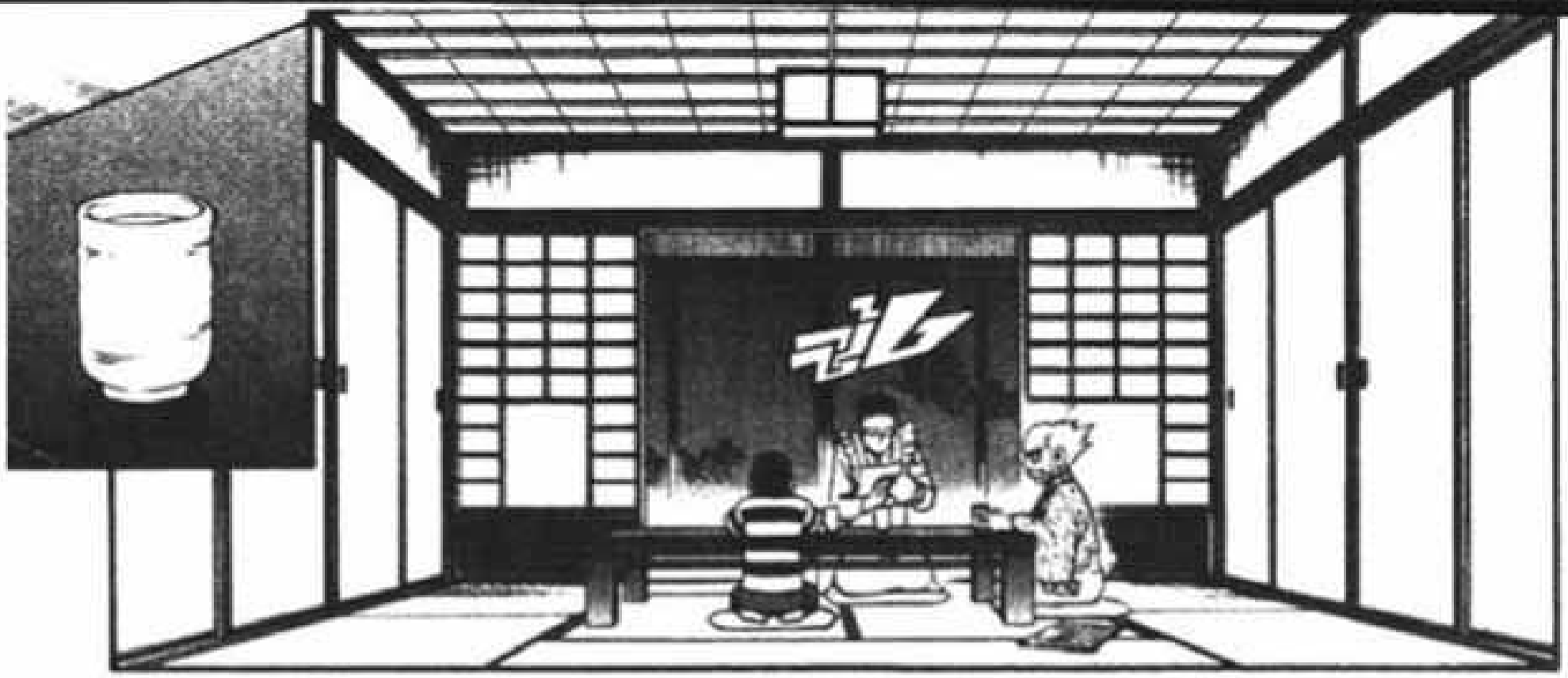
หมอนั้น...
บางทีคงชอบ
นาย

สักวัน...
อย่าลืมบอก
เรื่องที่เป็นพ่อ
ล่ะ

คอย
อยู่ข้าง ๆ
ซูชินมารุ
เถอะ

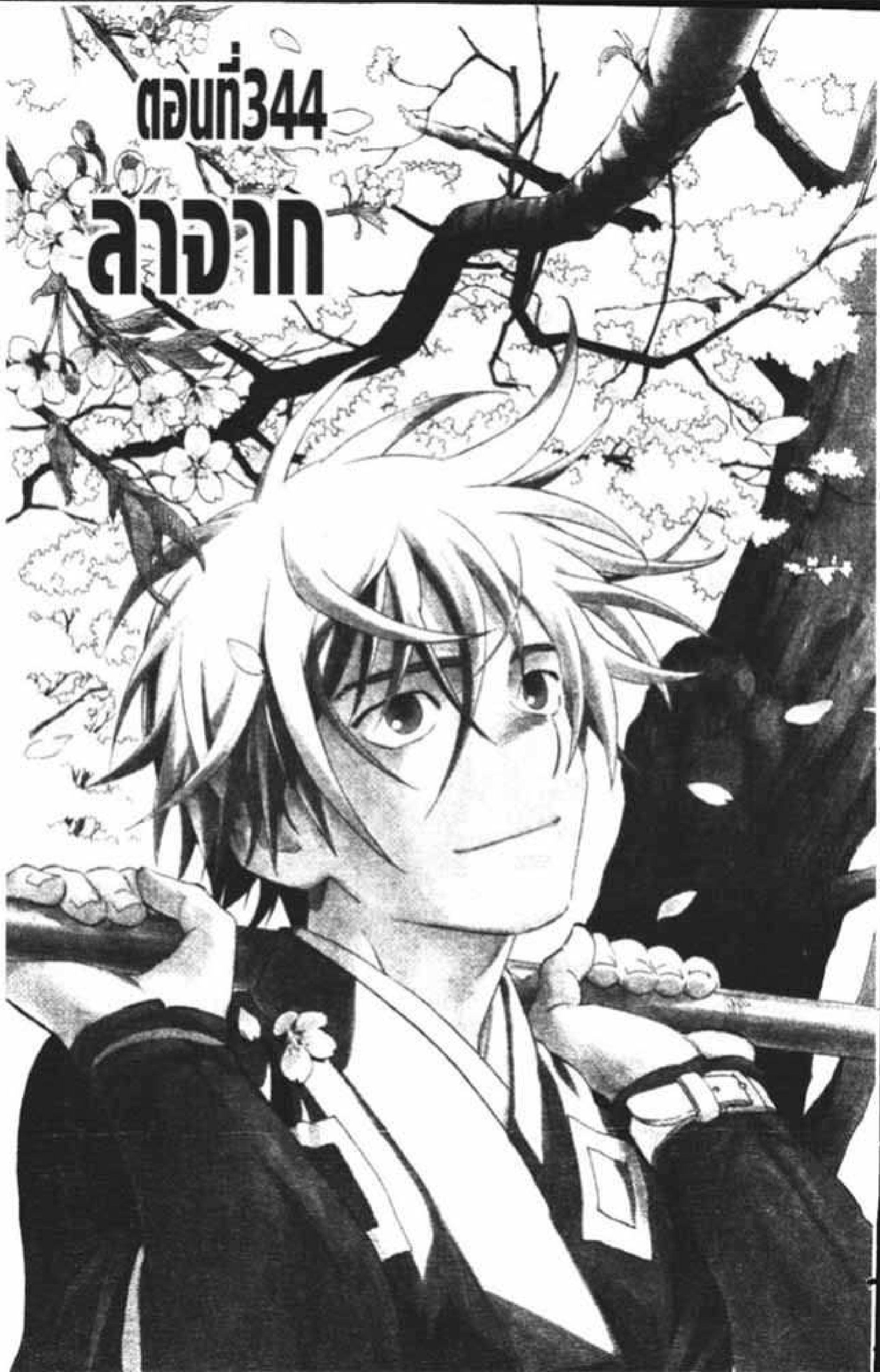

ตอนที่ 344

หอก

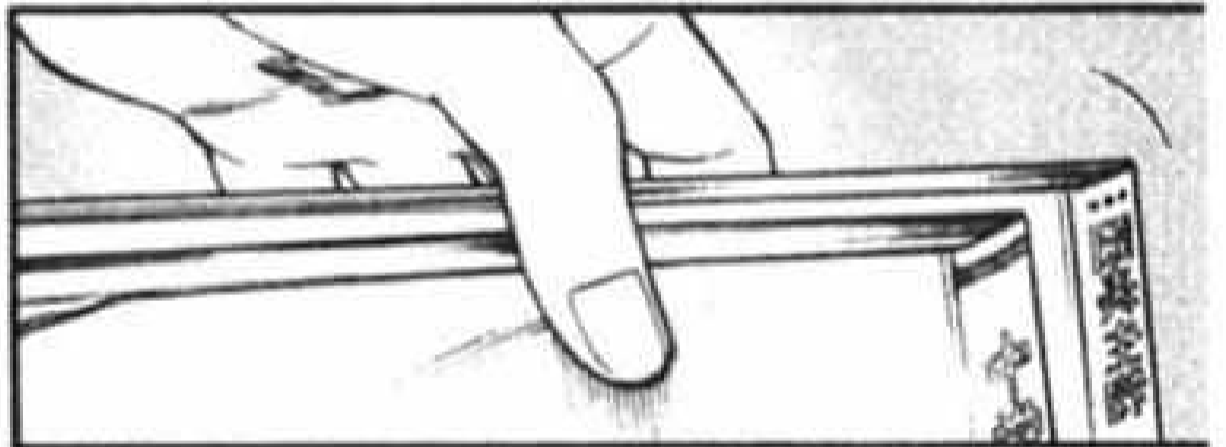
ガッ

ผม...

เกลียดล่อม
คุณแม่
ไม่ได้...!!

ไปก่อน
นะครับ

อรุณ
สวัสดิ์

อรุณ
สวัสดิ์

โทชิโมริ
คุณล่ะ?

ไห้ไป
ก่อนนะ

ทำไมล่ะ?
อยู่โรงเรียน
เดียวกัน
ไม่ใช่เหรอ

ไม่ใช่
โรงเรียน
เดียวกัน

แค่ชอฮิม
ห้องเรียน
โรงเรียนประถม
เท่านั้นเอง

จะหว่าง
ที่ฉัน...

อิม

ไม่อยู่ที่นี้
ตาสร้างฮิคกามิ
ไปโรงเรียนแทน
ไซโหม?

พอ
เป็น
แบบ
นั้น...

เฮ้
คุณปู่มูระ

ไต้ยีน
ไต้ยีน

ในโรงเรียน
เลยกลายเป็น
คานจิกเตอร์
ตานัก
โดยสมบูรณ์

แถมพวก
รอบข้างไม่มีใคร
สงสัยยิ่งทำให้
โมโหเข้าไป
ใหญ่

เดิมทีที่
โรงเรียนนายก็
ขาดซึ่งความ
หนุ่มอยู่แล้ว
นี่

ไม่ถึง
ขนาด
ที่
ห rokok

เฮ้?

พี่ชายฉันก็ด้วย
โรงเรียน ม.ปหลาย
ส่วนใหญ่ตาจะใช่
ฮิคกามิไปแทน
ไซโหม? ชื่อเล่น
หลังจากนั้น
ก็เลย...

ท่าน
ผู้เฒ่า

เป็น
แบบ
นี้

นี่เป็น
ม.ปหลาย
ผู้เฒ่า

คุณ
มาซาโมริ
เป็นยังไง
บ้าง?

นี่
?

ต้องจัดการ
เรื่องภายหลัง
ลำบากน่าดู
เลย...

ไต้ยีน
มาว่า
แบบนั้น

ตรา
ประทับ...

จางหลง
หรือเปล่า
?

ซิดิกามี
ของคุณแม่
ที่บ้านก็ใกล้
จะหายไปแล้ว...

ซิดิกามีนะ
ยิ่งห่างกับ
ผู้ใช้วิชาที่ยิ่ง
พลังอ่อนลง
ใช่ไหม?

ตราประทับ
ก็เหมือน
กัน...

ถ้าการ
เชื่อมโยงกับ
ซูชินมารุ
โดนตัดขาด...

ถ้าคุณแม่
ปิดชินโด
อย่าง
สมบูรณ์...
บางที...

โทกิ
นะ -

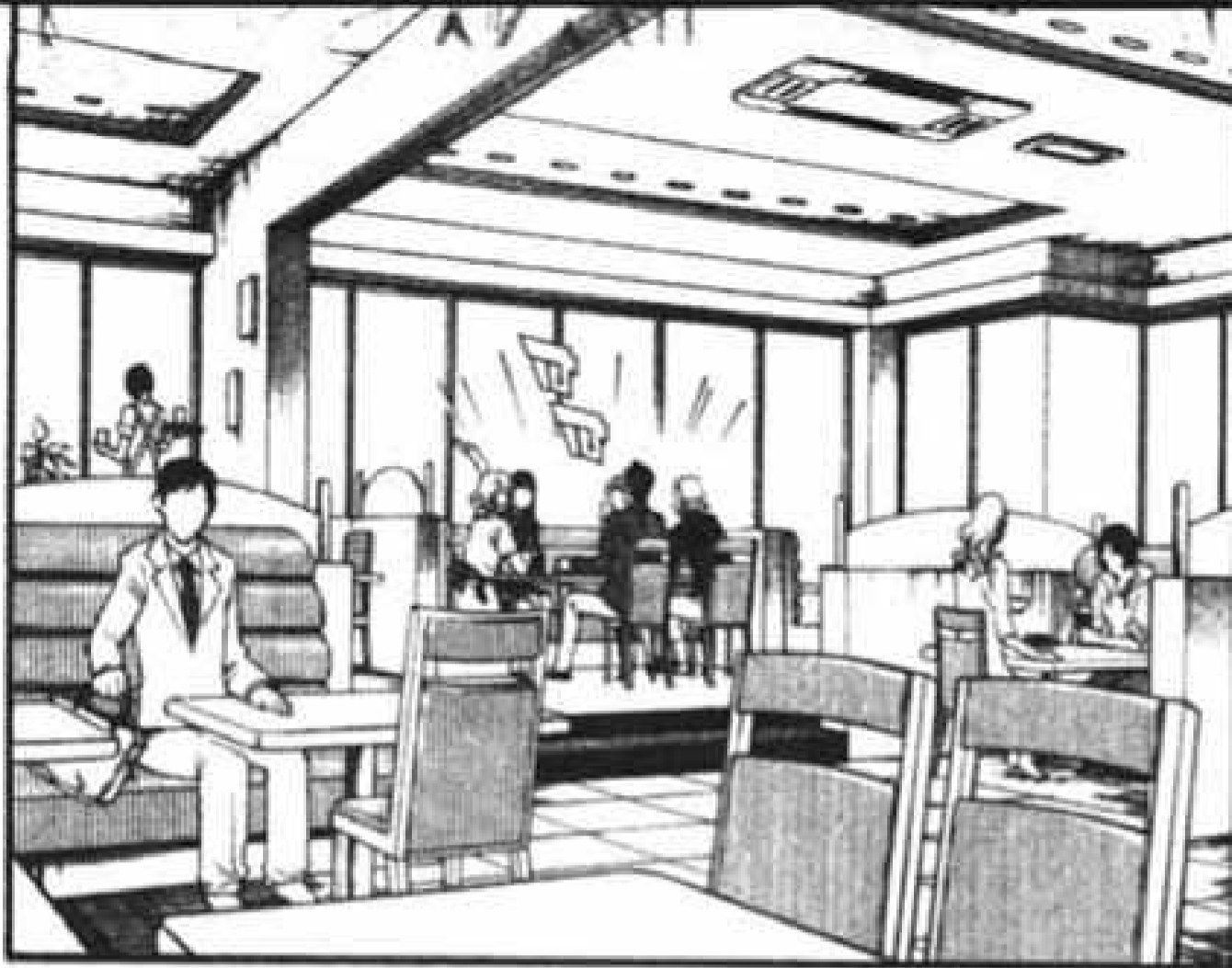
ฮะ...
มา
โตกะ

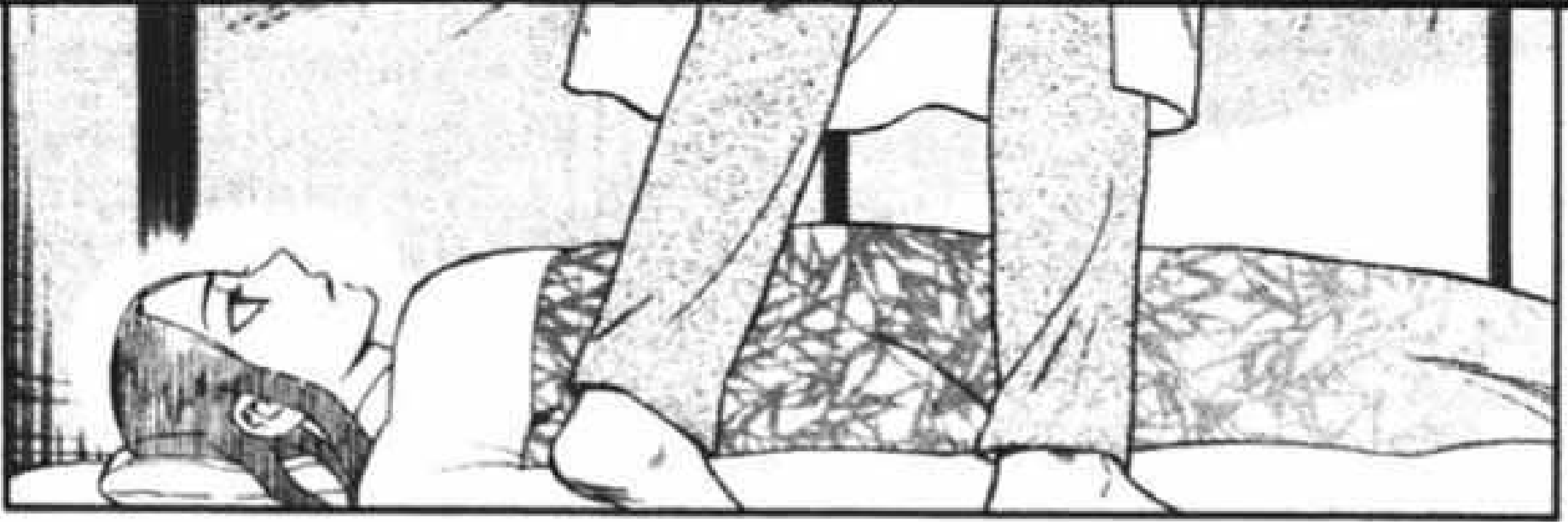

“คืนวันที่
ได้อยู่
ร่วมกับ
คุณ...”

“ไม่ใช่
ไม่มี
ความสุข”

“บางที
คงเป็นคืน
วันอันสม
กับ...”

“เป็นมนุษย์
ที่สุด
ในชีวิต
ของฉัน...”

“แต่ว่า
เพราะตัวฉัน
เป็นแบบนี้”

“ผล
สุดท้าย”

“ก็เป็น
ไม่ได้...”

“ทั้ง
ภรรยา”

“แม่...”
“และ
ผู้หญิง”

“เพราะ
ฉะนั้น”

“อย่าง
น้อย...”

จึงอยากทำ
เรื่อง
เพื่อคนอื่น...”

ตอนที่ 345 บทส่งท้าย

ออกมา
แล้ว

ผู้นำ
คนใหม่

เปิดม่าน
ยุคสมัยใหม่
แล้วสินะ

ตอนที่ 345
บท
สัง
บุญ
ทัย

ช่าง
สอ่าฮาม
อะไร
แบบนี้

ระดับ
ต่างกัน
จริง ๆ

ไม่มี
คำพูดถึง
ความ
สงบเสถียร
นั้น

เพื่อจะ
อายุ 18 เอช
แท้ ๆ...

น่า
เดือนใส
จริง ๆ...

ท่าน
ฮิจไร...

ให้ฉัน
เข้าร่วมงาน
แสดงตัวด้วย
จะดีเทรอกะ
?

แน
นอน
!

ผมขกเลิกกฎ
ห้ามผู้หญิงออกมา
เดินยามค่ำคืน
ของภูเขาสุกนี้
แล้ว

จากนี้ขอเชิญ
ท่านชาย
เที่ยวเล่นได้
เต็มที่เลย
ครับ

ทำเป็น
สวม
หมวก
แกะ

...

พี่
โหล่ว

ซซซ

ไม่มี
สูญเปล่า
เลย!

ลมเป็น
สายลมของ
ท่านฮิจิโงะ
งดงาม
เหลือเกิน!

ซซซ

เพื่อเคยเจอ
อย่างนี้เป็น
ครั้งแรก!

อ้าว...

ท่าน
ฮิจิโงะ
ล่ะ?

ฮึ

เจ้าบ้า
นั่น...

อ้อ

คุณ
หนู
!!

นั่นเป็น
ซานแสดงตัว
ของคุณ
นะครับ!

มันก็แค่
ซานประจบ
ประจ้อ

ไม่ใช่
แต่ของ
แบบนี้
สิครับ

จะหนี
ก็อย่า
ลักพาตัวผม
มาด้วย
สิครับ!

มีนาย
อยู่ด้วยแล้ว
มันสะดวก
ดีนี่นา...

ถึงจะไป
เองก็
ลำบาก
ดีนี่นา
ใช่ไม๊?

โอ๊ะ?

หรือว่านั่น
ต้นซากุระ
?

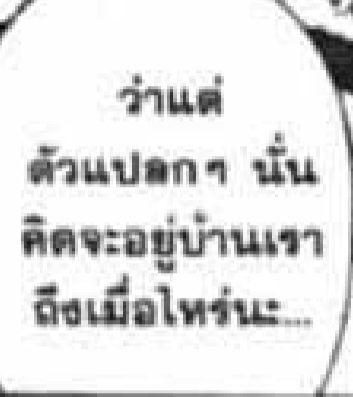

ฮ่าว
อะไรกันเนี่ย
บ้านแค
ต้นเตยตัวเอง
นะครับ

หรือว่าเขา
จะเป็นที่ดูใจ
เจ้าของคนใหม่
ด้วย?

ว่าแต่
ตัวแปลกๆ นั้น
คิดจะอยู่บ้านเรา
ถึงเมื่อไหร่...

เฮ้อ !!

ฉันอยาก
เที่ยวเล่น
มากกว่านี้
แท้ๆ !!

พูดอะไร
กันครับ

จะอยู่ที่ไหน
หรือไป
ถึงที่ไหน
ไม่ว่าจะไฮวีธียัง
ใจก็เที่ยวเล่น
ได้ทั้งนั้น
แหละ...

ถ้า
เป็น
คุณ
หนู
ล่ะก็

คงคิด
แบบนี้
อยู่แล้ว
ไฮไหมครับ
?

ก็
ทำนอง
นั้น

ภูเขาลูกนี้
เป็นที่ดิน
เทพชั้นเลิศ
ทีเดียว

ตั้งนั้น
ตอนนี้แม้จะ
ถูกปิดเอาไว้
แต่ว่า...

มีศูนย์ฝึก
มีโกะกับ
นักบวชพิเศษ
ของลมาคมลับ
อยู่...

ทั่วภูเขาก็เลย
มีเวทย์กำจัด
ปิศาจกล้าแข็ง
กำกับเอาไว้

นอกจากเวทย์
ที่สาขามะ
โทธิไมจิ
กำกับ...

ยังมีอีก
มากมาย
นับ
ไม่ถ้วน

ไม่อยากเชื่อเลย
ว่าฉันคนนี้จะ
โดนใส่
ปลดออก

ขอโทษ

จะกำจัด
ออก
ทั้งหมด
คงยาก...
การเข้าไปใน
ภูเขาสีอุปกกรณ์
สะท้อนเวทย์
กำจัดปิศาจ
แบบนี้จะให้ผล
เร็วสุด

ฉัน
ไม่พอ
เอาอีก
เทร่อ
อัน...

เท่านั้น
ก็พอ

ใส่ไป
เดอะ
น่า
พอดก
กลางคืน
เวทย์กำจัด
ปิศาจจะทวี
กำลังขึ้น

เดี๋ยว
ก็ถูกเผา
หรอก

ช่าง
มัน

ฉัน
แค่ออยากตาย
ในภูเขาที่เติบโต
มาลูกนี้เท่านั้น
เอง

โคชะ!

ชอบใจ
ที่ช่วยคุณและ
มนุษย์...

ฮ ฮ...
เจ้าหนูก็เป็น
คนดีกับเขา
เหมือนกันนะ

หมาแบบนั้น
แค่ให้เหยื่อ
แล้วจิกหัวใช้
ก็พอแล้วแท้ๆ

คุณ
มโต...!

ที่ผ่านมา
ไปอยู่
ที่ไหน
ครับ?

เจ้า
บ๊า!

ฉัน
อยู่ได้ทุกที่
และทุกเวลา
แหละ!

ว่าแต่
เจ้าหนู...

แผนการจุดจบ
จุดสุดท้ายของ
สมาคมลับใหม่
ที่ฉันแนะนำ
เป็นไฉน?

ไปเดิน
เล่นมา
สินะ

สมาคมลับ
เพิ่งจะยังอยู่ใน
ขั้นตอน
ก่อตั้งใหม่
ครับ

หัวหน้า
คนใหม่คือ
คุณคิโดอิน

.....

นี่คงไม่ใช่
กับ
คางงู

เอ๊ะ
ความจริงดู
เหมือน
คุณคิโดอินเคย
ปฏิเสธ
อย่างหนักแน่น
แต่ว่า...

ก็ฉันเองก็
ทำงาน
ภายใต้
นระซึ่งนี่นา

โดนคุณทัตสึกิ
ผลักดันโดยบอกว่า
จะให้การสนับสนุน
ทุกด้าน

คนที่เป็
นผู้บงการ
ตัวจริง
คือคุณ
ทัตสึกิครับ
อดีตหัวหน้าที่
รอดชีวิตก็โดน
สั่งสอนบังคับ
ให้ทำงาน...
ในสภาพเจ้าหน้าที่
เบื้องหลัง

แต่ว่า อาจ
เพราะเป็น
ผู้หญิงเลย
ไม่มี
ความโลภ
ในอำนาจ...

จึงละทิ้ง
งานไป
พร้อมกับ
สิทธิ์แบบ
ชายๆ...
ทำให้
เรื่องราว
ดำเนิน
ไปอย่าง
รวดเร็ว

หมายความว่า
เจ้าหน้าที่
โดนจิกหัวใช้
สินะ!

.....

ผมได้รับการบรรจุ
เป็นระดับหัวหน้า
ในสมาคมลับใหม่
ด้วยแต่ว่า...
ต้องเริ่มจาก
อันดับสุดท้าย
อีกครั้ง

สุมิมุระคุง
ช่วยเป็น
ดาวของ
คนหนุ่มสาว
คอยนำ
พวกวัยรุ่น
ทีนะ

นี่ส่วน
คือ
"สต
ไนน์"

แถมยังถูก
ใช้เป็น
มัลคอต
เรียกคน...

รับหน้าที่
← สตไนน์

ฮิ ฮิ
ก็มีแนวได้
เลื่อนขั้น
เร็วกว่า
คนอื่น
ไม่ใช่เหรอ

ตรง
ตามแนว
ของงู!

เรื่อง
นั้น...

สุมิมุระ
คง...

ให้เดินทาง
อ้อมจะพัฒนา
ได้ดีกว่านะ
!

เพราะเจ้าลัทธิต์
ของผมนั้น
ไปเป่าหู
คุณทัตสึมิแบบ
แปลกๆ...

เฮอะ!

คนที่เข้าใจ
นายที่สุด
อาจเป็น
เจ้าลัทธิต์นั้น
ก็ได้นะ!

ทำไม
ล่ะ!
!?

จริง
อยู่...

ผมไม่คิด
หรอกว่าทุกอย่าง
จะเป็นไป
อย่างราบรื่น

เรื่อง
ในคราวนี้
มีอยู่
หลายอย่าง
ที่ไม่เข้าใจ...
แถมมี
ผู้บาดเจ็บ
ล้มตาย
เยอะด้วย

หมิ่นหมิ่น
ตบไม่โดน
ด้วยมือในกระ
เป๋าพวกนี้
โง่งม

นอกจากนั้น
มนุษย์ที่ถูก
ลอบตัวตนยัง
ออกมาจาก
ปราสาทของ
โลกต่างมิติ
เป็นจำนวน
มาก...

แค่คิด
จัดการ
เรื่องนั้น
ก็ยุ่งยาก
พอแล้ว
ครับ

โชคดี
คนที่อยู่ใน
ปราสาทมีอยู่
หลายคน
ถูกล้างสมอง
ตั้งแต่นรก
ที่โดนพาตัวไป...

จึงมี
บุคคลิก
ค่อนข้าง
ปกติ
แต่ว่า...

เมื่อนั้น
ดิ๊กจ๊ว
นะ...

เพราะอยู่ภายใต้
สภาพแวดล้อม
พิเศษเป็นเวลานาน
อาจต้องใช้เวลา
ในการกลับสู่สังคม

สุด
ยอด ✨
วังนอก
มีต้นไม้
เต็มเลย

ถึงอย่างนั้น
ก็อยากเชื่อว่า
ส่วนใหญ่กำลัง
มุ่งไปในทิศทาง
ที่ดีครับ

ทำไม เป็น ดินสอด กด?
เหมือน กับที่ จะลิก เข้าเจียน มิ่ง?

ผู้นำ...
เป็นคนธรรมดา
กว่าที่คิดนะครับ

มีแต่จุด
ขัดแย้ง ใจอ่อน
แถมยังมอง
ไม่เห็นรอบข้าง
ซ้ำๆ...

พอ
คลั่งขึ้นมา
ก็ยุ่งยาก
ไม่ใช่คนที่จะ
ยืนอยู่เหนือ
คนอื่น
แต่ว่า...

รู้สึก
เกลียด
ไม่ลง...

แต่ผลสุดท้าย...
ก็มีแค่จิตใจของ
คุณยูเมจิ
ที่ไม่เข้าใจ...

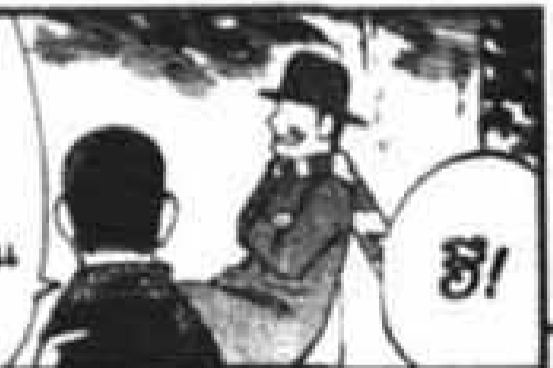
เจ้า
นั้น...

แต่รู้
ในเรื่องที่
ตัวเอง
ไม่ใช่
มนุษย์

ดังนั้น
จึงไม่เชื่อใจ
มนุษย์และ
คอย
หลอกใช้...

พร้อมกับ
อยาก
เลียนแบบ
มนุษย์

นั่นเป็น
ความเห็นใน
ฐานะที่ไม่ใช่
มนุษย์เหมือนกัน
เหรอครับ?

คุณ
มุโตะ

ตอนนี้
คาราสุไมริ...
ถูกฉนิกไว้เบื้องล่าง
สำนักชานใหญ่
ไซโหมครับ?

ผม
ได้ขิ้นคุณหัตสึกิ
บอกว่าให้ย้ายมา
อยู่ใน
สำนักชานใหญ่
เพื่อความ
ไม่ประมาท

แต่ก็คิดว่า
ไม่น่าจะมีภูต
เข้ามาอีกแล้ว
คงไม่มีชาน
อะไรยุ่งยาก...

แถมที่นั่น
ยังมีแม่ที่
อุทิศตัวให้กับ
การฉนิกอยู่
ด้วย

ไม่ได้รู้สึก
ไม่พอใจอะไร
หรอกครับ
แต่ว่า

นี่
มัน...
อะไรกัน
นะครับ

ผล
สุดท้าย
ผม...

จะ
จบ...

เริ่มต้น...

หรือยัง
วนเวียน
อยู่...

ผม
เหมือน
ยังไม่รู้อะไร
เลย...

ฮะ
ขอล
พรรคันั้น
เลือก
เอาเอง
เถอะ

นาย
ควร
จะ...
มีอิสระ
กว่านี้
นะ...

มาซา
โมริ

ต๋ึด
ต๋ึด

ไอ้
จากคุณ
ศาลกะ
นี่...

ครับ
ฮัลโหล

อะไร
?

เป็น
อะไรไป
เหรอ?

จะให้คอยถึง
เมื่อไหร่กันยะ

!!

เฮ้
ที่ว่าจะไปหา
คุณคิโดอิน
มันตอน
ตีสองไม่ใช่
เหรอ...

โกหก
ตอน
กลางวัน?

ครับ...
รู้นแล้ว
จะไป
เดี๋ยวนี้
แหละ...

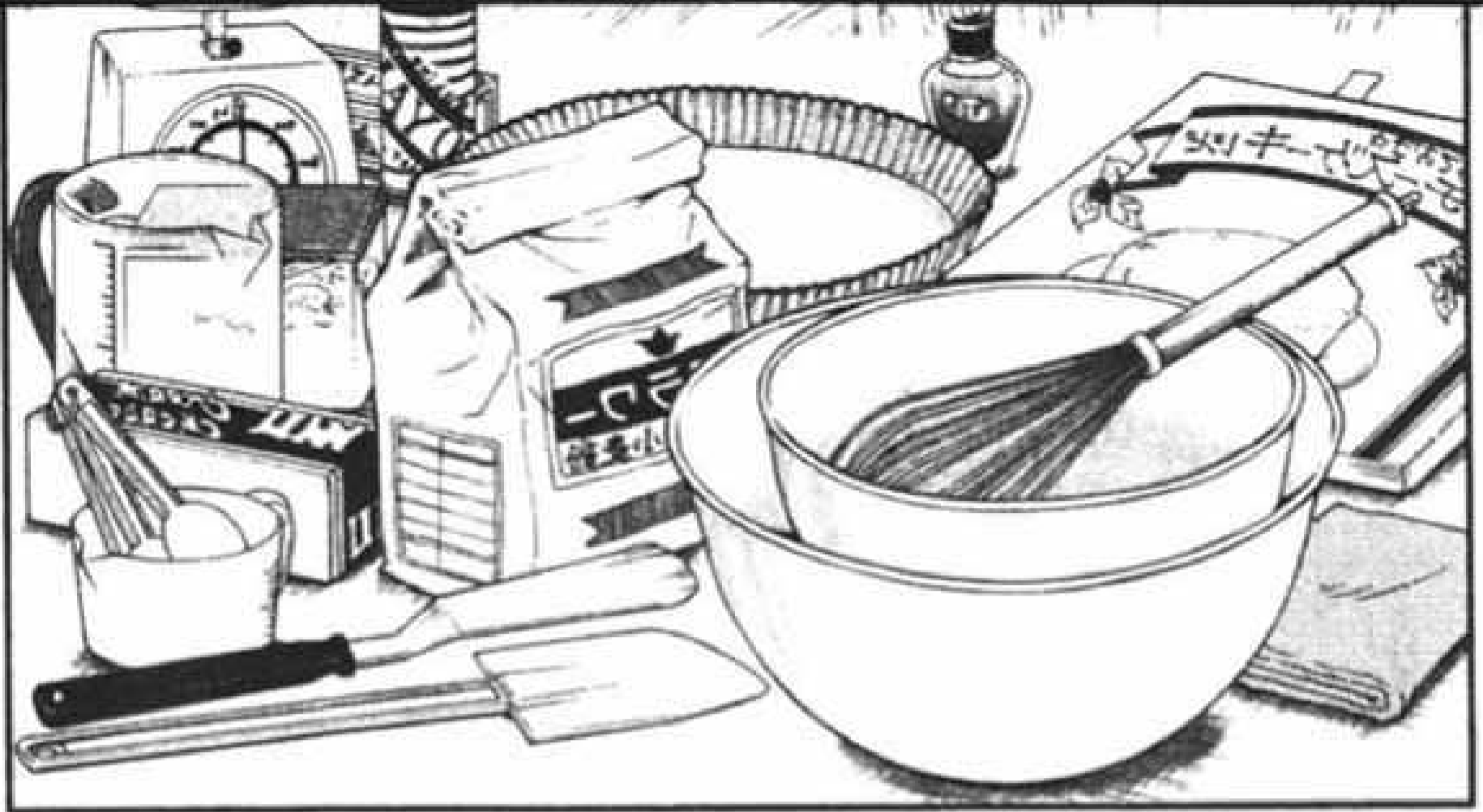

นี่ใช่
เปล่า
?

ฮุกนี่อ
ครับ...

ไม่น่าเชื่อ
จะมีกับดัก
แบบนี้
อยู่...

ช่วย
ไม่ได้
นะ

ฉัน
จะสอน
ให้เอง

เพราะ
ความจริง
ก็คิดอยู่
เหมือนกัน
ว่าเป็น
อาจารย์
น่าจะดี!

อาจารย์
!?

สอนวิชา
คณิตศาสตร์

อาจารย์สอน
คณิตศาสตร์
!?

เฮ้
มันต่างกับ
ที่ฉันคาดไว้
นี่!!

เฮอ
ในอนาคต
น่ากลัวชะ
!!

โทษชั้น
ล่ะชะ
!?

ขอไม่ทุกคน
มีความสุข!

การ์ตูนแถม

จบ
บริบูรณ์!
!

แม่
ผีนิกมาร
จึง...

ด้วย
ประการ
ฉะนี้

จบ บริบูรณ์!

ต้อง
ขอขอบคุณ
ทุกคน
ที่ติดตามอ่าน
มาอย่าง
ยาวนาน

ถึง 35
เล่ม
(สินะ?)
นะคะ!

ทั้งที่ยังมีจุดที่วาด
ไม่พอ แต่ยังมีมาได้
ถึงขนาดนี้ก็เพราะ
แรงเชียร์ของนักอ่าน
ทุกคน และความ
ร่วมมือจากสตีฟและ
ทุกท่านที่อยู่เกี่ยวข้อง
ขอบคุณจริงๆ ค่ะ

แม่ผีนิก
มารกับ
ได

แล้วก็ขอบคุณ
พ่อแม่ที่ช่วยให้
กำเนิดออกมา
อย่างแข็งแรง
ถึงสามารถ
ทำงานได้
โดยไม่มี
โรคภัย
ใหญ่โต

ตอนกำลังวาด
ตอนสุดท้ายเกิด
แผ่นดินไหว
ครั้งใหญ่ทาง
ญี่ปุ่นตะวันออก
พอดี ด้านอาศัย
อยู่ในโตเกียว
แม้จะสั่นไหว
แต่โชคดีไม่ได้
รับความเสียหาย

เวปไปอยู่
ไม่ได้

เนื่องจากมีสตีฟอยู่รอบตัว
จึงทำให้ไม่ต้องออกตัวมากนัก
แต่ว่าเนื่องจากเป็นเหตุการณ์
ครั้งใหญ่เลยชอบเอาความ
รู้สึกส่วนใหญ่ไปด้วย ทำให้
แม้แต่ตอนนี้ความประทับใจ
ตอนวาดจบก็ยังไม่ค่อยไปอยู่
ที่ไหนแล้วแต่พอได้รับคำ
อวยพรจากคนที่สนิทกันใน
การวาดจบบริบูรณ์
ก็ค่อนข้างรู้สึกขึ้นมาหน่อย

ตอนนี้กำลัง
ทำงาน
รวมเล่มไป
พลาตเดินโคเค้
ที่นั่นที่นี้
ไปพลาต

จะไปอยู่กับ
งานอื่นๆ
ไม่ได้

หรือไม่
ก็เอ็นดู
พิช
ทิ้งหลาย

มีเรื่องสั้น
ออกมา
รอพิมพ์
เล่มที่ 35

เอาละ
เพราะเป็น
เล่มจบเลย
อยากจะทำการ
รวมคานะจิกเตอร์
สักหน่อย

ลุมิ
มูระ
โยชิ
โมริ

เด็กที่เข้าไปก็มีความรู้สึก
ประมาณว่า ไม่เห็นอะไรใน
ในฐานะตัวเอกที่ดูน่า
น่ากลัว นอกจากมีสีหน้าเป็น
ซีดเศร้าแล้วความขี้เขิน
ก็ไม่ได้วางท่าอะไรไปเลย
เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจ
เฉพาะตัวที่ค่อนข้างน่ารัก
ดูน่ารักน่าเอ็นดู
นี่คงเป็นเหตุที่
แม่ของโยชิ
พูดว่าทำไม
เธอจัง

เมื่อเวลาผ่านไป
หลายๆ ปีแล้ว
เรื่องต่างๆ
ก็มีการ
เกิดขึ้นใหม่
ความทรงจำ
ของความขี้เขินและ
เขินอายอันน่า
อัศจรรย์นั้น
ก็ยังคงปรากฏ
ให้เห็นอยู่เสมอ
เป็นสิ่งที่น่า
ประหลาดใจ
เสมอ

ยูกิ
มูระ
โทกิ
เนะ

เด็กสาวที่ค่อนข้างมี
อุปนิสัยที่ค่อนข้าง
ของเหลวและค่อนข้าง
มากกว่าที่ตัวเองมี
ที่คิดต่อโยชิโมริของ
เล่มเล่ม 1
(โดยเฉพาะจาก
ปรากฏตัว) เมื่อมี
กับเล่ม 35 นี้
ดูเหมือนโยชิของ
จะเข้าไปในมือของเธอ
ได้ใช้ความเห็นว่า
"นี่คือตอนที่
ฉันจะหนีไปมากกว่า
ที่เธอคิด"
นั่นแหละ แต่เธอก็
เป็น

ตอนนั้นมูระ
ซาดาโกะ
ก็รู้สึก
แปลกใจ
กับเรื่องนี้
และ

มาดามโอะ ซาคุบิ

ส่วนที่พูดออกมา
แล้วก็พูดได้
ในสิ่งที่น่า
ประหลาดใจ

โทชิ
โมริ

ที่นี้ที่ที่ที่ที่ที่ที่ที่ที่ที่ที่
ตามเวลาที่ผ่านไป
ก็ยังคงปรากฏ
ให้เห็นอยู่เสมอ
เป็นสิ่งที่น่า
ประหลาดใจ
เสมอ

ชิเงโมริ โทกิโกะ

เธอเป็นคนที่
น่าประหลาดใจ
เสมอ

สุมิ
มูระ
มาซา
โมจิ

เป็นบุรุษที่ฝีมือดี
ด้านดาบอย่างสูง
แต่เขาชอบใช้พลังที่
เรียกว่า "อิซึ"
ซึ่งสามารถ
ทะลุทะลวงได้มาก
ในระยะเวลาสั้น
นี่เขา
เป็นดาบใน
ซึ่งมีพลังมาก
แต่มีพิษ

โคยะ

คนที่ถือดาบ
ที่เรียกว่า
"ดาบที่เรียกว่า
"ดาบที่เรียกว่า
"ดาบที่เรียกว่า"

เป็นดาบที่
มีพลัง
มาก
แต่เขา
(ดาบที่เรียกว่า
"ดาบที่เรียกว่า")

ชิชิโอะ
เก็น

เป็นดาบที่
มีพลัง
มาก
แต่เขา
นี่เขา
นี่เขา
นี่เขา

โอเกิ
ชิจิโร่

ดาบที่
มีพลัง
มาก
แต่เขา
นี่เขา
นี่เขา

ดาบที่
มีพลัง
มาก
แต่เขา
นี่เขา
นี่เขา

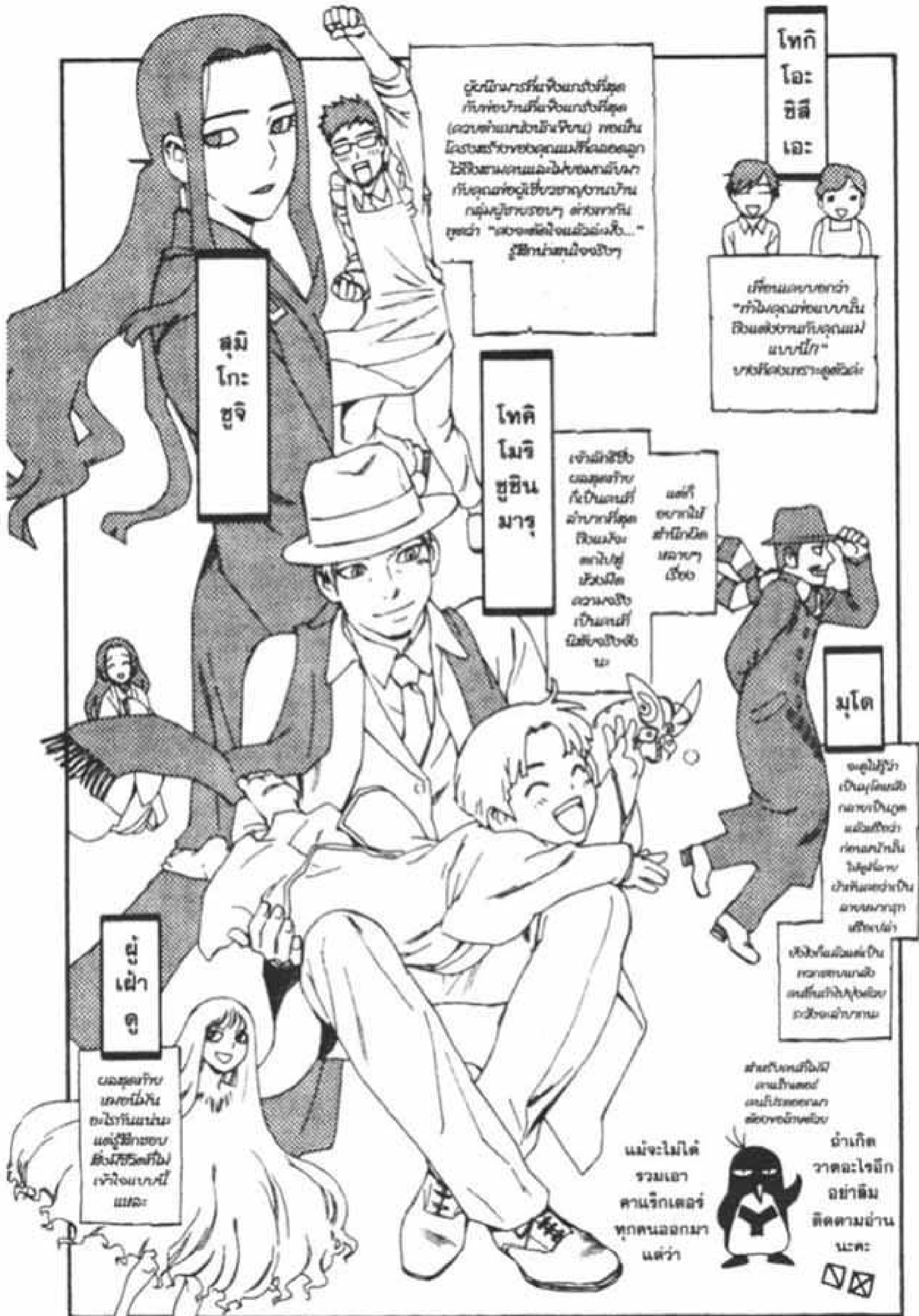
คาเอ
มิยะ
เซ็น

เป็นดาบที่
มีพลัง
มาก
แต่เขา
นี่เขา
นี่เขา

สึอูระ
โซจิ

ดาบที่
มีพลัง
มาก
แต่เขา
นี่เขา
นี่เขา

ผู้ถือป้ายที่หน้าข้างซ้าย
กับพ่อบ้านที่หน้าข้างขวา
(เวลาทำแบบนี้มีเงา)
โดยรับส่งของของคุณแม่ที่รถบรรทุก
ใช้เวลานานและใช้พลังงานมาก
กับจุดที่ต้องใช้รถบรรทุกบ้าน
กลุ่มผู้ถือป้ายข้างซ้าย
พูดว่า "ขอจบบ้างแล้วนะ..."
ผู้ถือป้ายข้างขวา

โทกิ
โอะ
ชิชิ
เอะ

เพื่อนคนหนึ่งบอกว่า
"ทำใจจุดต่อมาเป็น
สิบสองสามปีคุณแม่
แทบไม่"
พวกที่ถือป้ายข้างขวา

มุมิ
โกะ
ซูจิ

โทคิ
โมจิ
ซูชิน
มารุ

เจ้ามีงี่ขิง
คนสุดท้าย
ใจดีแต่มี
ส่วนมากที่
ตกไปอยู่
ส่วนมือ
ความแรง
เป็นแม่
มีใจรัก
นะ

แต่
อยากมี
สามี
เร็วๆ
เร็ว

มุโตะ

ขอไม่รู้ว่า
เป็นมุโตะ
กลางคืน
แล้วคิดว่า
คนบ้านใน
ใจที่
รักกัน
ส่วนมาก
ที่

เป็นใจดีแต่
ความแรง
คนที่
ด้วย

เยะ
เยะ
เอะ

คนสุดท้าย
แทบไม่
ใจที่
ใจที่
แม่

แม้จะไม่ได้
รวมเอา
ความรัก
ทุกคน
แล้ว

ถ้าเกิด
วาดอะไร
อย่าลืม
ติดตาม
นะ

